

Thời Biển Lặng Sông Trong

Tiểu Thuyết Dư Thị Diễm Buồn

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

Mùa hè năm đệ nhị, Tố Tiên thi đậu hạng Bình bằng Tú Tài một. Mùa hè năm sau cô đậu Bình thứ cho bằng Tú Tài đôi. Tiếng học giỏi đồn xa. Đầu trên xóm dưới, học sinh trong xã, trong quận đều thán phục. Bạn bè của ba má cô nghe được đều tấm tắc khen cô thông minh sáng dạ thi đậu đậu đó. Thầy cô và Hiệu trưởng cũng lấy làm hãnh diện lớn, là trường họ đã đào tạo được học sinh ưu tú. Thế là nàng Tố Tiên chấp đôi cánh mềm tung bay lên vòm trời mệnh danh là Hòn Ngọc Viễn Đông để học thêm sinh ngữ và chuẩn bị lo thủ tục cho việc ra nước ngoài du học của mình. Tuyết Mai bảo Tố Tiên đến ở nhà cô, bởi cô phải đi đây đi đó đóng phim lấy ngoại cảnh khi Đà-Lạt, khi Vũng Tàu, Nha Trang, Huế, khi thì miền Hậu Giang.

Ngôi nhà lầu hai tầng, chiếm một khoảng đất rộng, nằm trên đường trần Quý Cáp mà chỉ có dì Năm Tấu giúp chăm sóc, quét dọn và trông chừng nhà cửa. Dì Năm Tấu là dì họ xa của Tuyết Mai, khoảng ngoài bốn mươi tuổi, trắng trẻo, người hơi thấp, tròn trịa sạch sẽ. Dì ăn mặc gọn gàng, đầu tóc chải gỡ vền vang. Nhưng cặp mắt dì không tinh anh, nó lơ lơ trắng dã mà người ta thương nói là cặp mắt cá chết. Dì ít nói, sai biểu đâu làm đó và rất nghe lời. Tướng dì đi cà nhót, bởi chân thấp chân cao. Những người biết chuyện nói rằng đó là tật bẩm sinh, khi lọt lòng mẹ thì đã có.

Kiều Phương thỉnh thoảng đến nhà Tuyết Mai thăm Tố Tiên. Cô ta khoe:

- Tố Tâm có giới thiệu ông Hoàng Khiết Tịnh bạn của anh Kỳ Trân cho tao. Người ngợm ông ta cũng không đến nổi nào. Ngặt tao hơi ngán cái bụng Phạt Di Lạc của ông. Nên ông bớt uống la ve, giờ không còn giống dạo trước uống như hũ chìm nữa. Cái bụng ông xẹp thì cái mặt bớt sỗ sũ, trông giống kếp hát bóng Hoa Kỳ Rod Taylor trong phim "The Birds" (Những con chim) của Alfred Hitchcock.

Tố Tiên ngằn ngại:

- Nghe nói ông có con đong?

Kiều Phương xua tay, trề môi:

- Nhảm nhò gì mậy! Tao lấy ông chó lấy lũ con ông đâu. Tố Tiên biết không? Từ khi giao du với tao ông chơi quần vợt, bơi lội nên trông có vẻ thể thao gia lắm. Tao nghĩ là tao mến ông chứ chưa yêu. Hoặc là tao yêu ông mà mù mờ lắm, tao thật sự không rõ tình cảm của mình ra sao nữa. Nhưng ông đã cầu hôn tao, tao chưa trả lời dứt khoát.

Đôi mắt Kiều Phương mơ màng, chợt như nhớ ra chuyện gì, cô ta vội nói:

- Tao không hiểu nổi, tại sao mợ Thiện Cảm rinh hai con bầu của thằng Thiện Cần về nuôi? Bà ngoại nổi tiếng là khó tánh, vậy mà cũng làm thỉnh để cho hai con cạp cái đó đi ra đi vô trong nhà thật là chướng mắt. Cái thằng Thiện Cần không biết xấu hổ, còn khoe với tao: "Hai con vợ bắt đắc dĩ của em, một con là Tạ Nguyệt Kiều, một con là Phàn Phụng Cơ". Vậy là thằng tiểu yêu này lú lậm tuồng hát Hồ Quảng "San Hậu" rồi. Cái thằng ôn dịch này, nó tưởng nó là Tề Vương, biên cương một cõi, tạo dựng trào đình, kiến thiết tam cung lục viện rồi đó ă.

Tố Tiên cười:

- Em nghĩ bà nội và thím Thiện Cảm muốn để đức cho các cô con cháu sau này, nên mới rước hai ả về nuôi trong lúc bụng mang dạ chửa đó mà. Chị nghĩ coi, cha mẹ nào chịu nổi con gái mình chửa hoang để lạnh! Nhưng bây giờ mọi việc cũng đã êm xuôi. Hai chị ấy tự động ôm con về nhà cha mẹ mình rồi. Họ còn quá trẻ, phải nghĩ đến tương lai của họ chứ, ai mà chịu cảnh chồng chung! Có trách là trách thằng yêu lòi Thiện Cần kia. Nhưng Hồng Nguyệt nói với em, bây giờ hấn hiểu chuyện, tu tâm dưỡng tánh không ăn chơi nữa, mà muốn đi học trở lại nên đã nộp đơn thi vào trường Kỹ Thuật Cao Thắng rồi.

Tố Tiên cảm thấy mình là người được Ông Trên đãi ngộ và hạnh phúc nhất trên cõi đời này. Cô có cha mẹ thương yêu chiều chuộng. Gia đình cô không giàu có hơn ai nhưng cũng có tiền ra tiền vô dư giả. Chị cô đẹp, lấy chồng có địa vị trong xã hội được nhiều người nể trọng. Nhan sắc cô không bằng chị nhưng cũng dễ nhìn và cô lại còn học giỏi. Tương lai tươi đẹp đang chờ đón cô bên kia bờ Thái Bình Dương. Cô gái đôi mươi này vô tư, hồn nhiên, nhí nhảnh đầy lòng tin yêu luôn nhìn cuộc đời bằng màu hồng diễm lệ.

Chiều nay, Tố Tiên có hẹn với cô bạn cùng khóa học sinh ngữ với mình đi dạo phố, đi ăn tiệm rồi đi xem phim sau giờ tan học. Cô đến thành phố Sài Gòn hoa lệ thắm thoát cũng gần sáu tháng. Hai tháng đầu, cô quá bận

rộn với tất cả các giấy tờ du học, nên cảm thấy cũng vất vả lắm. May mắn gặp lại Khải Tuấn bạn của Tuyết Mai mà cô thứ nữ họ Trần Đặng này cũng đã gặp trong buổi dạ tiệc ở Mỹ Tho, anh ta đã giúp cho cô rất nhiều việc.

Chiều cuối tuần đó Khải Tuấn về Sài Gòn thăm nhà, rồi rảnh, anh đến nhà thăm Tuyết Mai. Chị ta đi vắng. Gặp lại Tố Tiên, anh hỏi thăm ríu rít và thật tình giúp đỡ cô đủ mọi thứ gì anh biết, còn những gì anh không biết thì anh tìm hỏi bạn bè. Bạn bè anh cũng tốt bụng chỉ bảo Tố Tiên giúp đỡ mọi thứ, nhờ thế mà tất cả mọi giấy tờ xuất nhập cảnh cùng mọi giấy tờ linh tinh phiền phức khác bây giờ coi như đã tạm xong. Nhớ lần đầu tiên gặp lại Khải Tuấn, cô quên anh ta. Sau khi chào hỏi bắt chuyện, Khải Tuấn nhắc lần gặp trong đêm dạ tiệc ở Mỹ Tho Tố Tiên mới nhớ ra, cô vội mời anh vào nhà uống nước. Khải Tuấn hỏi:

- Tố Tiên lên đây bao lâu rồi? Sao không nghe chị Tuyết Mai nói?

Tố Tiên cười tươi:

- Dạ chỉ mới hai tuần thôi, em ở tạm đây để làm giấy tờ du học.

Khải Tuấn ngạc nhiên, có vẻ không tin, trầm giọng:

- Vậy mà tôi tưởng Tố Tiên sẽ thi vào ngành nghề gì đó. Không ngờ hoài bão của cô cũng cao lắm chứ. Như vậy rất tốt, làm người phải cầu tiến mới được. Có gì cần thì cứ nói, tôi là thổ địa ở đất Sài Thành giúp được gì cô tôi rất sẵn lòng, xin cô đừng ngại.

Tố Tiên cười rất tươi:

- Chắc chắn em có nhiều chuyện nhờ anh giúp, nhưng chừng nào anh trở lại Mỹ Tho? Anh vẫn còn làm việc ở thành phố hiền hòa đó chứ?

- Vâng, tôi vẫn còn làm ở Tòa Hành Chánh tỉnh Mỹ Tho. Sáng thứ hai tôi đi, nhà chị Tuyết Mai có điện thoại, nếu bất ngờ cô cần gì cứ gọi cho tôi. Còn cuối tuần nào về Sài Gòn thì tôi sẽ đến thăm cô.

Tố Tiên hồn nhiên bảo:

- Dạ, khi cần em sẽ gọi đến anh ngay có được không?

Khải Tuấn cười cười mở:

- Không cần cũng vậy, bất cứ lúc nào cô gọi cho tôi cũng được mà. Dù bận rộn nhưng tôi rất hân hạnh trả lời những cú điện thoại của cô.

Tố Tiên nhận xét về Khải Tuấn có tướng khỏe mạnh, cao ráo phải 1m77 chứ không ít. Nước da ngăm, cái ngăm khỏe mạnh hồng hào như da trái lựu rậm nắng. Mái tóc anh bông bênh trên vầng trán vuông, cao và rộng. Chân mày rậm. Cặp mắt to, tròn đen ngời sáng nhiều hơn tròn trắng như phốt nê màu xanh bạc của men sứ. Anh đi thông thả, nói cười vui vẻ, tế nhị. Hôm đó, Khải Tuấn mặc chiếc áo sơ-mi ngắn tay màu kem, quần nâu sẫm. Cái một thời nay, các cô cậu thường hay đeo dây chuyền mỏng, bằng vàng 18k, dài gần tới rún, và mẽ đai hình bầu dục có lồng ảnh giữa hai mặt kiếng. Chiếc đồng hồ mạ vàng lớn mặt, và dây cũng mạ vàng gồ ghề tương xứng với mặt đồng hồ. Chàng mang giày da bóng loáng, miệng luôn cười tươi, ưa pha trò nên trông trẻ trung hơn trong bộ veston màu xanh đậm đêm dạ tiệc năm nào. Những người thanh niên này đến đâu cũng dễ gây được mỹ cảm cho người đối diện, nhứt là phái nữ. Hai người nói chuyện mưa nắng trời trăng một hồi, Tuấn hỏi:

- Tố Tiên ăn cơm chiều chưa?

Tố Tiên thật tình:

- Dạ thưa chưa. Còn anh ăn cơm chưa?

Khải Tuấn mời:

- Anh cũng chưa ăn. Vậy anh mời Tố Tiên ăn cơm chiều nay?

Tố Tiên có vẻ ngại, vì mình chưa quen thân với người con trai này. Vả lại anh ta đến tìm chị Tuyết Mai chứ không phải tìm mình, nếu nhận lời có lẽ quá đường đột lắm không? Cô lễ phép:

- Cảm ơn anh, xin để dịp khác vì bà người làm đã nấu cơm rồi.

Thấy thái độ ngần ngừ và từ chối khéo của Tố Tiên, Khải Tuấn bảo:

- Mấy thuở anh mới có dịp đến đây và gặp Tố Tiên. Anh định đến rủ chị Tuyết Mai, nhưng chị không có ở nhà. Hết sức may mắn cho anh được gặp lại em. Sau lần gặp Tố Tiên ở dạ tiệc. Nhiều lần, anh muốn tìm em nhưng không biết hỏi ai. Đi! Tố Tiên đi ăn cơm tiệm với anh, anh năn nỉ mà! Em không đi hôm nay, sau này sẽ hối hận, vì chiều nay anh còn tiền đủ để trả một bữa cơm, chứ mọi khi giữa tháng là sạch hầu bao, không còn một cắc dính túi.

Tố Tiên mắc tức cười bởi giọng nói dí dỏm dễ thương của anh ta khó lòng mà từ chối. Cô bảo:

- Vậy anh đợi em thay đồ ghen.

Tố Tiên chạy lên lầu âm vang bước nhảy lẹ bẹp vì đôi dép Nhựt Bồn. Khải Tuấn nhớ lại lần đầu tiên gặp Tố Tâm ở Hoà Lộc, lúc đó anh còn là sinh viên. Tố Tâm đẹp dịu dàng như cây liễu rũ bên bờ sông Cửu Long, bóng in đáy nước trong veo lững lờ trôi. Khi anh ra trường gặp lại Tố Tâm, và còn gặp thêm cô em gái Tố Tiên chưa được bao lâu, khoảng một năm sau đó thôi thì anh hay tin Tố Tâm lập gia đình với Kỳ Trân.

Có lẽ do bản tánh Trời ban vốn là cái tham lam mà đa số nam giới đều có khi thấy một cô gái con nhà đài hoàng, nét na, đẹp, hiền hậu, dịu dàng, thì bất cứ một thanh niên bình thường nào cũng có chút động lòng, ước mơ. Khải Tuấn cũng không ngoại lệ, anh cảm thấy có một chút hối tiếc thoáng qua. Nhưng đó chỉ là làn gió nhẹ lướt nhanh thôi, vì chàng đang yêu và được yêu một cô sinh viên y khoa. Còn Tố Tiên nhỏ tuổi hơn chị không bao nhiêu, nhưng tánh tình cô còn trẻ con quá! Không ngờ hôm nay gặp lại, Tố Tiên thì cô đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, trẻ trung, cao sang, nhí nhảnh, dễ thương và có nét tươi mát quyến rũ hơn cô chị nhiều.

Tố Tiên xuống nửa thang lầu, miệng cười duyên dáng, mặt sáng rỡ như hoa nở buổi bình minh. Tóc cô cột cao, cài chiếc nơ màu vàng nhạt bằng chiếc khăn bằng voan bay phất phơ như cánh bướm, mặc quần tây màu xanh của lá cây già bó sát mông và ống quần cao hơn mắt cá. Chiếc áo màu vàng anh rộng, tròn bầu dài, được cột thắt ngang lưng quần. Khải Tuấn ngồi ở sa-long đang xem những tạp chí cũ, vội để xấp báo trên mặt bàn mở to mắt, thành thật khen:

- Tố Tiên trông xinh quá. Xong rồi hả? Chúng ta đi nghen.

Tố Tiên đi theo sau Khải Tuấn. Nhưng nàng vội nói:

- Dạ, anh ra xe trước đi. Để em cho dì Năm biết đã.

Khải Tuấn gật đầu, tay lắc lắc xâu chìa khoá đi ra sân. Chiếc xe Vespa màu xanh da trời nhạt của Khải Tuấn đưa Tố Tiên chạy bon bon qua các con đường có những cây me già, những hàng bã đậu cao nghệu, chen những cột đèn có dây điện mắc bóng đèn. Nhưng trên lễ đường của thành phố hoa lệ vẫn đông người đi bộ, kẻ đi dạo, buôn bán đông đúc. Xe cộ chạy nối đuôi nhau qua lại trên những con đường tráng nhựa chẳng chịt không bao giờ dứt. Đến đèn đỏ, cho xe dừng lại chờ, Khải Tuấn hỏi:

- Hôm nay Tố Tiên muốn ăn gì, và ở đâu?

Tố Tiên phải ngã người nghiêng về phía trước nói chuyện thì Khải Tuấn mới nghe rõ. Tố Tiên vô tình không để ý, còn Khải Tuấn thấy dễ chịu, nên hứng chí vô cùng vì sự va chạm phần ngực của cô gái hồn nhiên ngây thơ lên lưng mình, mặc dù cách mấy lớp hàng trơn mịn. Vì tiếng ồn ào của động cơ các xe chung quanh, chàng lớn tiếng hỏi lại:

- Chiều nay em muốn ăn gì? Và thích ăn ở đâu?

Tố Tiên cũng nói lớn cho Khải Tuấn nghe:

- Ăn gì và ở đâu cũng được. Nhưng món ăn Tàu thì có lẽ dễ nuốt hơn.

- Vậy chúng mình ra Chợ Lớn, ăn cơm bình dân.

Khải Tuấn cho xe dừng lại trước những hàng quán bán hai bên đường. Ông chủ quán người Tàu nói rành tiếng Việt như biết mặt Khải Tuấn, thấy xe chàng thì ông đơn đả chạy ra tiếp đón:

- Chào thầy, lâu quá không thấy thầy đến. Chắc thầy đi làm xa hả? Dạ chào cô, cô đây là bà xã của thầy phải không?

Khải Tuấn vui vẻ chào lại:

- Dạ tôi mắc đi làm xa. Còn cô đây là bạn tôi. Bởi tôi làm gì có phước phần đó chú ơi!

Tố Tiên đứng kế Tuấn e thẹn. Cả hai chờ chờ ông chủ lau sạch chiếc bàn mà khách hàng vừa ăn xong đứng dậy nhường chỗ cho hai người. Dọc theo các dãy bàn ăn ở quán lộ thiên, ai mà bắt chợt thấy Tố Tiên và Khải Tuấn cũng không khỏi trầm trồ khen họ xứng đôi. Khải Tuấn bảo:

- Hôm nay, anh để Tố Tiên chọn món ăn.

Tố Tiên cầm thực đơn lên xem, cô lướt qua rồi cười, đưa lại chàng, xua tay:

- Em không biết món ăn nào ở đây làm ngon. Anh đến đây ăn thường, hay anh gọi món ăn đi. Nhưng gọi món ăn đơn giản thôi, đừng cầu kỳ và tốn kém quá.

Khải Tuấn nhìn sâu vào mắt Tố Tiên, cười bảo:

- Hôm nay anh đãi, em hà tiện dùm anh đó à?

Tố Tiên cười:

- Ai đãi cũng được! Chỉ là bữa cơm bình dân thôi mà.

Khải Tuấn cười:

- Ở đây ăn ngoài trời. Nếu tiệm này không bình dân thì ở đâu bình dân cô Ba? Vậy anh gọi thức ăn nghen.

Khải Tuấn chọn những món ăn xong, chàng đưa qua cho Tố Tiên xem coi nàng có thích không. Tố Tiên gật đầu. Bởi chàng ngại gọi món mà người đi chung không thích thì thật là phiền phải ráng ăn cho hết những món bày trên bàn ăn thì tội nghiệp cho cái bụng.

Phố xá rực ánh đèn màu. Thứ bảy mà, nên phố phường rộn rịp nhiều xe cộ và người qua kẻ lại hơn ngày thường. Gió nhẹ thổi đưa lẫn lộn các mùi thức ăn chiên xào thơm phưng phức từ trong bếp loang tỏa ra ngoài. Người đi ngang qua vùng này dù không thấy đói, nhưng cái miệng vẫn muốn ăn. Món cơm thố được mang ra với cá hầm dĩ hơi còn nghi ngút cùng đĩa đậu bắp luộc tươi non, xanh dờn. Tố Tiên hơi ngạc nhiên, nhưng không nói gì. Khải Tuấn mỉm cười nói:

- Chắc em lấy làm lạ tại sao không ăn cá hầm dĩ với rau sống, chuối chát, dưa leo, khế... như ở nhà ta thường ăn phải không?

Tố Tiên mỉm cười gật đầu. Khải Tuấn cho biết thường thì người Tàu ăn cá hầm dĩ với đậu bắp luộc. Món thứ hai được đem ra đó là đĩa bần lớn đựng gà Hải Nam hấp, thịt trắng, da vàng thơm mỡ, được chặt dày chừng hai phân, sắp đều đặn trên đĩa trệt. Hấp dẫn nhất vẫn là chén nước tương chấm có pha đường, giấm, gừng xắt chỉ, ớt sừng trâu chín đỏ xắt mỏng. Nằm cạnh bên là tô canh thập cẩm gồm có: da heo khô trong như sương sa, nấm đông cô đen ngả nâu, táo tàu đỏ tía, kim châm vàng nghệ, hột sen trắng đục như ngọc trai, bạch quả vàng anh nằm lẫn lộn trong những tai mộc nhĩ trong như mã não, dưới lớp hành lá xanh lật lia cắt khúc, và trên mặt tô đọng theo màn mỡ có ngò rí và tiêu cay. Cái tô lớn vun chùn đó còn có tôm lột vỏ, trứng cút, lòng heo mỗi thứ một ít. Cô thầm nghĩ, hai người ăn làm sao cho hết đây? Đã vậy mà một hồi bồi bàn còn cho bưng ra đĩa cải làn xào thịt bò bảo là của ông chủ đãi.

Tối hôm đó, Tố Tiên được Khải Tuấn đưa về nhà. Có Tuyết Mai, Kiều Phương, Kiều Nga, tên Tây lai (ngồi kế nó) và Hồng Nguyệt ở đó. Hồng Nguyệt thường lên Sài Gòn để xem tác phẩm của mình do nhà xuất bản in, và những tác phẩm được tiêu thụ ở tiệm sách như thế nào.

Khải Tuấn chào mọi người rồi xin kiếu từ. Tố Tiên bảo:

- Hôm nay có cả bà chủ nhà, ba cô khách và một chàng khách lạ. Chị Kiều Phương và chị Tuyết Mai lúc nào cũng bận rộn vì thu phim vì đi hát ở các tỉnh xa. Kiều Nga cũng như Hồng Nguyệt đi Sài Gòn để theo dõi sách vở in ấn của mình và còn hay sắm nữ trang, mua vàng lá hiệu Kim Thành nữa phải không? Nay Kiều Nga, em dạo này trông yêu đời lắm, nhưng đừng quên giới thiệu bạn trai của em nghen.

Kiều Nga nhướn miệng cười, rầu mau mắn:

- Đây là yá trung nhân của em. Tên ảnh là Yves Ronsin. Các chị hãy gọi ảnh là Yêu Ròng xanh, kêu trài trại nghe cho oai. Hai nữ minh tinh anh biết rồi. Còn đây là chị họ của em Tố Tiên, anh chưa gặp lần nào.

Yêu Ròng Xanh khẽ chào Tố Tiên, rồi cười nói:

- Em có nghe Kiều Nga hay khen chị. Kiều Nga yêu đời là vì sách nào của em vừa xuất bản thì hút chưa tàn điếu thuốc Méliá đã bán sạch.

Yêu Ròng Xanh cười, long lanh khóe mắt. Sau tuần trà khách rút lui. Nhà chỉ còn Tuyết Mai và Tố Tiên. Tuyết Mai thở thê:

- Tố Tiên biết không, chị em gấp rút làm mai cho Kiều Phương cho anh Hoàng Khiết Tịnh và chị cho anh Lê Đức Nghiệp. Con Kiều Phương vừa gặp Khiết Tịnh ta là lòng tà nổi dậy, cảm lẫn, cảm lóc tên đàn ông góa vợ, đồng con này. Chèn ơi, con Kiều Phương đứng gần tên Tịnh chẳng khác nào con gà tre mái đứng gần con gà cồ. Nhưng Hồng Nguyệt cãi lại, cô ta nói là con heo dọt-sia (Yorkshire) đứng bên con bò mập thù lù. Con Tố Tâm dạo này cái miệng khéo léo như gắm thêu hoa, nó nói thế nào mà bà nội lớn và cô Ba em bằng lòng cho gia đình nhà trai, có cả ông bà nhạc người vợ qua đời của hấn đến thăm nhà rồi. Em biết không? Ông bà ngoại của con anh Tịnh là triệu phú, họ nói anh Tịnh tái hôn thì ông bà vẫn nuôi mấy đứa cháu ngoại, không để cho Kiều Phương và các cháu ông bà ở vào hoàn cảnh sứt mẻ mẹ ghẻ con chồng. Con Kiều Phương coi vậy mà có phước, vì vợ trước của anh Tịnh là con một. Nghe nói thằng chả còn có đề-bô nước đá nước ngọt ở Ngã Ba Trung Lương (Mỹ Tho) nữa. Giàu quá mà! Riêng con Kiều Nga cũng được bà nội em, và vợ chồng cô dượng Hai em, bằng lòng cho thằng Yêu Ròng Xanh tính chuyện trầu cau.

Tố Tiên mỉm cười, nhìn Tuyết Mai:

- Còn chị thì sao?
- Dĩ nhiên chị có cảm tình với Lê Phước Nghiệp lắm rồi. Nhưng hoàn cảnh chị khó xử quá, em à. Danh vọng chị đang lên như điều gặp gió, lẽ nào chị bỏ ngang xương để đi lấy chồng cho đành. Riêng về phần con Kiều Phương thì nghề đóng phim và ca hát đậm chân tại chỗ, nó chẳng muốn tiến xa nên

quyết làm bà Hoàng phu nhân. Nó cứ khen anh chàng Tịnh của nó giống Rod Taylor. Thôi, từ đây về sau, hễ cuốn phim Mẽo nào có Rod Taylor đóng chị không đi coi đâu. Đi coi Rod Taylor để chị coi con gà cồ còn ngộ hơn. Nói xong Tuyết Mai ôm bụng cười bò lăn bò lộn. Tổ Tiên cũng không nhịn được cười giòn như kiếng bể.

Đêm đó, nằm trong mền len mềm mại ấm áp, Tổ Tiên cứ nghĩ ngợi về Khải Tuấn luôn. Tình yêu đó chẳng? Lễ nào tình yêu đến dễ dàng trong khi cô chưa tìm hiểu gì về Khải Tuấn? Thôi thì mình phải cố gắng học hành cái đã. Mình còn trẻ mà. Việc gì đến sẽ đến. *"What will be whill be!"*.

Sau giờ tan học, Tổ Tiên ra trước sân nơi gốc me già như mọi lần chờ Vân Hạnh, để hai cô cùng đi chơi như đã hẹn trước. Cô còn đang đứng xó rớ thì Khải Tuấn cho xe cặp sát lề đường, mở cửa bước xuống. Tổ Tiên ngạc nhiên giật mình, lật đật hỏi:

- Ủa, anh làm gì ở đây, anh Tuấn? Anh về hỏi nào vậy, bộ anh đến đón ai hả?

Khải Tuấn mở cửa xe, với dáng điệu kiêu cách như người Anh, chàng khom lưng thấp xuống, đưa tay mời Tổ Tiên lên xe và nheo mắt:

- Xin mời người đẹp lên xe, hôm nay anh mượn được chiếc xe của ông già đến đón Tổ Tiên. Anh có gọi điện thoại đến nhà, chị Tuyết Mai nói em chưa về nên anh chạy thẳng đến đây luôn. Gặp anh, em mừng lắm hả?

Tổ Tiên trề môi, nguyệt dài:

- Tại sao em phải mừng? Hôm nay em có hẹn với chị bạn đi chơi rồi, nên không đi với anh được. Xin lỗi anh ghen, để dịp khác.

Tuấn đổi nét mặt ngay, anh ta có vẻ hờn, thờ dãi định bỏ lên xe. Một người bạn cùng lớp chạy đến đưa cho Tổ Tiên mảnh giấy nhỏ. Đại ý là cô bạn Vân Hạnh không đi chơi với Tổ Tiên được vì cô phải về nhà có chuyện gấp. Thế là chiều hôm đó Tổ Tiên vui vẻ đi chơi với Khải Tuấn đến khuya, sau khi xem xong xuất phim chót hai người mới về.

Suốt những ngày nghỉ cuối tuần của Khải Tuấn khi về Sài Gòn cứ chiều tới là chàng đến đón đưa Tổ Tiên đi dạo phố, đi ăn, đi xem phim...

"Lừa gần rom, không cháy cũng trôm trôm" một chàng trai trẻ hào hoa, có phong độ, sành điệu như Khải Tuấn là thần tượng huy hoàng, là đối tượng của các thiếu nữ. Họ muốn có được người yêu như chàng để họ được hãnh diện và làm đẹp phố phường.

Tổ Tiên bỗng nghĩ đến những mối tình của kẻ thân thích với mình. Tại sao Kiều Phương tìm ra cái quyến rũ của Rod Taylor ở Hoàng Khiết Tịnh mà chẳng ai tìm được? Tại sao chị Tổ Tâm bắt gặp vẻ trượng phu phong nhã ở Kỳ Trân, mà cô chỉ thấy một người đàn ông bình thường sắp bước dần ra khỏi tuổi thanh xuân? Tại sao Tổ Tâm và Tuyết Mai đã từng tiếp xúc với Khải Tuấn mà lại vô cảm, đứng đưng trước khuôn mặt thanh tú của chàng? Trái lại cô thấy chàng về sắc vóc, về ăn nói, về cách cư xử đều đặc sắc. Ở chàng, về tự tin, phong thái hào sảng, tánh tình phóng khoáng toát ra một ma lực làm cô say sưa.

Với Tổ Tiên, một cô gái đôi mươi chưa lần yêu, vô tư, hồn nhiên chằm chằm đi vào tình đôi lứa thì không có gì là lạ. Thật sự Tổ Tiên không hề hay biết tâm tình mình. Còn Khải Tuấn cũng đoán trước mình sẽ rơi vào lưới tình, nhưng chàng không né tránh. Yêu một cô gái xinh đẹp, nét na, tuy học giỏi nhưng không ra vẻ ta đây, kiêu căng, tự đại như Tổ Tiên là một chuyện bình thường, có gì đáng nói đâu. Được cô thân thiện, tuy cô chưa bật đèn vàng hay đèn xanh để chàng tiến tới thì cũng là niềm hạnh phúc lớn đối với chàng rồi. Chàng hy vọng con đường đưa cả hai vào tình yêu sẽ là con đường rất rộng, rất thơ không trở ngại với hàm chông, hổ thẳm. Nó sẽ đưa cả hai bên thiên đường mà chàng đã mừng tượng trên trang cổ tích diễm tình, trong phim ảnh *"Ngàn Lê Một Đêm"* mà chàng ưa thưởng thức vào tuổi hoa niên.

Thật sự ba má của Tổ Tiên không muốn cho cô đi du học ở nước ngoài. Họ không phải lo tốn kém về tiền bạc, chỉ lo ngại cô con gái mình đến một nước quá xa với gia đình, mà họ chỉ biết qua bản đồ, qua những tấm bưu ảnh hoặc qua những cảnh trong phim ảnh, trong tiểu thuyết, trong tin tức thời sự báo chí mà thôi. Nhưng vì con đường tiến thân và hoài bão của con mình, nên họ đành nhắm mắt để con làm theo ý nguyện. Một người mẹ có giác quan nhạy bén như Cẩm Hương, làm sao không thấy được ít nhiều thay đổi của con mình sau chuyến về thăm nhà lần thứ ba này. Nhớ lúc gả Tổ Tâm, nàng âm thầm lo ngại mà không dám thổ lộ cả với chồng. Bà sợ người rể có tài, có địa vị, có sắc vóc này là những mối tai họa sẽ làm khổ con gái bà. Nhưng nỗi âu lo đó dần dần tan biến sau khi con bà đã sanh con, và đang có mang đứa thứ hai... Hai vợ chồng họ sống rất hài hòa và hạnh phúc. Bà thầm cảm ơn Thượng Đế đã ban phước cho gia đình mình. Mỗi khi vào ngày mừng một, rằm bà luôn theo mẹ chồng đi lễ chùa để tạ ơn Thập Phương Chư Phật..

Bà Hai Cung mấy năm nay chân căng đau nhức. Mỗi khi trở gió trái trời, là Cẩm Hương cũng hay mua thuốc rượu, dầu phong, dầu gió cho bà, cho má chồng và ba má mình. Nghe vợ lớn của chồng bệnh, nhiều khi trong bụng còn nhớ những chuyện không vui, bà Tư Hiền làm bầm với con dâu:

- Tại khi xưa bà ác đức quá mà! Con nghĩ coi, trong nhà có kẻ ăn người ở, vậy mà vào trời mùa đông lạnh xé thịt cắt da bà bắt má mỗi sáng phải xuống bàu sen, lấy nước của những giọt sương đọng trên lá sen để chưng thuốc bỏ cho bà uống. Nên bây giờ bà bị trời hành thiệt là gây nhơn nào gặp quả nấy.

Cẩm Hương cười, nhìn mẹ chồng bảo:

- Má nói ngoài miệng vậy chớ má lo lắng và sẵn sóc cho má lớn còn hơn ai hết. Hề nhà nấu món gì ngon thì má múc đem cho má lớn trước. Má lớn nói thềm ăn thứ chi thì trước sau gì má cũng làm hoặc nấu món đó đem cho bà ăn. Má lớn bên nhà ách xì là má chạy qua cạo gió, xức dầu và còn tìm các thứ như là lá ổi, lá sả, gừng, vỏ quít phơi khô... để nấu nồi xông nữa.

Bà Tư biết dâu hiểu lòng mình, nhìn nàng cười ngất. Bà trìu mến:

- Giận thì nói vậy, chớ dầu sao má với bà cũng sống chung mấy chục năm rồi. Những việc làm không phải của bà, đã làm cho lòng bà không yên ổn. Má nghĩ đó cũng là sự nghiêm trị của Bề Trên rồi. Thôi thì mình bắt chước theo Phật Trời dạy phải có tấm lòng từ bi hỷ xả, con thấy có đúng không?

Cẩm Hương gật đầu đồng ý với mẹ chồng:

- Má nghĩ vậy phải lắm. Giận hờn người dung nước lá ở ngoài đường thì mình cũng chẳng có vui chi đâu, nói chi giận người trong thân thuộc. Như chị Kiều Lan bây giờ cũng dễ chịu với gia đình mình, gặp con chỉ không còn hằn học bươi móc như trước nữa. Cũng mừng mấy đứa nhỏ của ảnh chỉ đều có gia thất đàng hoàng. Chỉ có cháu ngoại, cháu nội đề huề và ăn nên là ra hết rồi. Chị Kiều Liên thì cũng có hạnh phúc vuông tròn, cháu Kiều Phương gả cho ông Hoàng Khiết Tịnh trước ở quân đội, nay giải ngũ ra làm Chánh Sự Vụ bên Công Chánh. Tuy ông ta hơi lớn tuổi vợ chết, có mấy đứa con riêng nhưng bên ngoại nuôi. Vợ chồng nó hạnh phúc, ông chồng lại giỏi về thương mại, biết làm ăn. Con nghĩ chẳng bao lâu vợ chồng Kiều Phương sẽ trở nên bậc đại phú. Từ dạo lấy chồng đến mấy tháng sau cháu Kiều Phương mang thai, thì ông không cho đi hát nữa. Chị Kiều Liên cư xử cũng tốt với con lắm. Hôm trước gặp con ở chợ, chị bảo, nếu Tổ Tiên không thích ở nhà Tuyết Mai thì đến nhà Kiều Phương ở, cho có chị có em. Dù sao cũng giòng họ sớm tối có nhau cho vui. Con cảm ơn chị, và cho chị biết là Tổ Tiên chỉ ở nhà Tuyết Mai mấy tháng để chờ xuất ngoại thôi.

Lần này Tổ Tiên về, Cẩm Hương nhận thấy con có nhiều tâm sự. Đôi lúc Cẩm Hương bắt gặp cô dăm chiêu, tư lự rồi thờ dài chớ không nhí nhảnh, gặp lại bạn bè tay bắt, mặt mừng, tươi vui hồn nhiên, nói cười giòn giã như xưa nữa. Cẩm Hương lo nhiều hơn khi nghe chồng nói:

- Em có thấy dạo này Tổ Tiên dăm nét, mềm mỏng, ăn nói chừng chạc chớ không hò hét như trước nữa không?

Bà Tư Hiền nghe con nói cũng thêm vào:

- Ờ, má cũng thấy, như ra sống ở ngoài một thời gian về nó dăm thắm nét na. Con gái tánh tình phải như vậy, chớ nhảy chồi nhảy phách thì không có tốt đâu. Như chị Tố Tâm của nó, nét na thùy mị đi đến đâu ai cũng khen.

Cẩm Hương làm thinh khi nghe mẹ chồng và chồng khen Tố Tiên. Nhưng trong thâm tâm nàng thì lại có lối suy nghĩ khác. Mẹ chồng nàng thật thà chân chất, chồng nàng dù tế nhị, dù thương yêu gia đình đến đâu đi nữa thì đàn ông vẫn là đàn ông! Chàng ít khi gần gũi và để ý đến những sự nhỏ nhặt của con cái. Bởi thường thường những ông chồng luôn nghĩ rằng, việc trong nhà đã có vợ lo! Làm sao Thiện Tố biết rằng Tố Tiên của nàng phải có một sự việc gì đó xảy ra, hay một nỗi âu lo nào đó nhứt là về tình cảm thì cô mới thay đổi rõ rệt như vậy. Con bé này là một đứa con gái yêu đời, háo thắng, tánh tình nóng nảy, phóng khoáng, hào sảng như con trai. Vui cô cười, buồn cô khóc, giận hờn thì cô hét la ầm ỹ. Hỉ nộ ái hiện rõ trên khuôn mặt sáng láng hồn nhiên vô tư của cô. Cô không sao che đậy hay giấu giếm được. Cẩm Hương tin rằng mình đoán không lầm là con bé Tố Tiên này đang yêu, đang có một hình bóng nào đó trong tim.

Nàng thắc mắc, và thật sự muốn biết đối tượng của con mình là ai? Nàng chỉ sợ cô thành công trên đường học vấn nên háo thắng và cao ngạo trên đường tình yêu thì sẽ nhiều hiệt thòi và khổ đau khi bị vấp ngã. Cẩm Hương buồn bã thờ dài thườn thượt. Giờ mình chỉ còn có đứa con gái này mà lo lắng thái quá như vậy, tội nghiệp cho những bà mẹ có bốn, năm cô con gái tới tuổi cập kê, họ sẽ lo lắng biết chừng nào!

Sáng sớm, Thiện Tố đem máy duôi tằm gắn vào chiếc xuống ba lá, để chút nữa đây chàng đưa cha mẹ đi Cả Rắn cách nhà chàng khoảng mười mấy cây số đường sông. Họ đi dự đám cưới vợ cho con trai bác Tư Muôn là tá điền của gia đình chàng từ mấy đời rồi. Trước đó chủ điền với tá điền đối xử với nhau ra sao Cẩm

Hương không biết. Nhưng từ khi nàng về làm dâu gia đình ông Hai Cung thì thấy gia đình bác Tư Muôn và gia đình bên chồng mình rất là thân thiết như họ hàng. Nhà ông Hai Cung khi có đám tiệc hay gặp lúc sửa nhà, hoặc là mùa trái cây, mùa khoai, mùa lúa làm không xuể thì gia đình bác, từ trên xuống dưới đến giúp mọi việc nặng nhẹ hết lòng hết dạ. Và bằng vào đó, gia đình chồng nàng đối đãi rất hậu hỉ với gia đình bác Tư Muôn. Cẩm Hương còn nhớ, sau ngày đám cưới của nàng không bao lâu, thì Khu Trù Mật Mỹ Phước Tây, có người còn gọi là Khu Trù Mật Đồng Tháp Mười rậm rộ khởi công xây dựng lên. Và Tổng Thống Ngô Đình Diệm sẽ đi kinh lý Khu Trù Mật kiểu mẫu này.

Quan chức các ngành nghề trong tỉnh Định Tường thì có mặt không nói làm gì, còn quân dân cán chánh ở các tỉnh, các quận lân cận cũng đến phụ làm đẹp, làm tốt khu trú mật. Nên rất cần thiết nhân công, làng xã động viên trai tráng trong làng từ già đến trẻ, mấy bà mấy cô, ai làm được gì thì đi làm giúp. Gia đình bác Tư cho hai người con lớn đi làm thế cho chồng nàng và em chồng nàng là Thiện Cẩm. Thành lập Khu Trù Mật, đó là một chương trình đại quy mô nhằm vào việc canh tân xứ sở, khai thác ruộng đất, mở mang dân trí xây dựng nông thôn vào thời chánh phủ Ngô Đình Diệm. Cho nên ngoài ruộng lúa bao la, còn lại là rừng tràm, rừng đước, ao bàu, gò nổi vùng đầm lầy. Chỉ có cây tràm bầu và cây điên điển mọc chung quanh hoặc mọc theo bờ mấu, bờ kinh. Vào mùa mưa cũng là mùa nước lên thì nước ngập linh láng, tràn lồi, tràn bờ. Dân cư đi lại trong vùng duy nhất chỉ bằng xuồng bằng ghe. Nước ngập, không ai thấy bờ mấu, con đê, những chòm đê, chòm lau, cây sậy chỉ còn thấy ngọn hiu hiu gió thổi trên vùng nước mênh mông. Đồng Tháp Mười còn nổi tiếng *“muối kêu như sáo thổi, đũa lội như bánh canh”*.

Thừa hành cấp trên, chánh quyền địa phương chỉ, vẽ, bắt dân góp công góp sức để tạo cho một Đồng Tháp Mười trở thành Sài Gòn thứ hai chẳng? Không ai biết được, chỉ có quan quyền mới biết, chớ đám dân ngu khu đen chỉ biết thừa hành sai đâu làm đó mà thôi. Làm việc ngày đêm, cả tám, chín tháng trời nay, thanh niên trai tráng, công chức trong tỉnh, trong quận, trong làng đều phải đi xây dựng khu trú mật, và dân các tỉnh lân cận cũng được động viên đến giúp đỡ. Thầy, thợ dân chúng đến công tác đồng như vậy cho nên những nhu cầu cần thiết cho người đến làm ở đây thiếu thốn. Lợi dụng tình thế, những người buôn bán nhỏ, những hàng quán đổ về vùng ruộng đất mênh mông này dựng lều, cất trại. Họ bán cơm, bán chè, bán cháo cho thợ thầy, cho phu đến làm công tác. Dân chúng hết lòng hết dạ, góp công sức xây dựng vùng đất tân lập. Trong mười mấy tháng, giờ đây Khu Trù Mật kiểu mẫu này có đường tráng nhựa, cầu đá bắc ngang kinh, ngang sông để nối con đường từ Cai Lậy vào.

Trong Khu Trù Mật có trường học, nhà thương, trạm y tế, khu dân sinh. Nhà cửa được cất có dẫy, có lè lỏi, có khu đầu ra đó rành mạch, trông hết sức tươi tắn và khang trang. Trên đường, xe chạy qua các dẫy phố, qua công viên, qua các con đường cây xanh lá tỏa bóng mát. Có công viên, có khu vườn trồng cây ăn trái. Trong vườn có cam, bưởi, quýt chín vàng, ổi trái có từng chùm, từng chùm trái sum sê. Có vườn hoa tươi thắm, cỏ mọc xanh rì. Dưới sông có tàu ghe qua lại, tới lui. Trên bờ có chợ búa nhộn nhịp, nhóm họp đông người. Ai ai cũng mặt mày sáng sủa, ăn mặc tươi tắn, đàn bà thì áo dài, áo bà ba, đàn ông thì áo dài khắn đóng, áo bà ba theo đúng kiểu cách ăn mặc của dân Nam Kỳ Lục Tỉnh trong những ngày Tổng Thống sắp đến thăm. Ngày Tổng Thống đến thăm thật là thiên thời địa lợi nhân hòa. Chắc chắn khi Tổng Thống trở về dinh Độc Lập sẽ hết sức thỏa lòng và khen thưởng cho bộ hạ đã giúp ông làm tốt cho dân chúng, mở mang vùng hoang vu cò bay mỗi cánh, chó chạy cong đuôi thành một thị trấn tân tiến để cho đời sống của người dân được mở mang, tươi đẹp, ấm no hơn. Và chương trình cải cách cao đẹp này sẽ được áp dụng từ Bến Hải đến Cà Mau và nếu được những người thừa hành thành thật yêu nước mến dân như tấm lòng của vị Nguyên Thủ Quốc Gia này thì miền Nam nước Việt của chúng ta chẳng bao lâu sẽ phú cường thịnh vượng mà các nước lân cận không sao sánh kịp. Nhưng sau ngày Tổng Thống viếng thăm Khu Trù Mật này tương lai sẽ ra sao? Không ai biết! Bởi Khu Trù Mật Mỹ Phước Tây chỉ còn cái tên. Theo thời gian và vận nước, không ai đề cập tới nữa! Nhờ ảnh hưởng vào sáng kiến trong việc cải thiện đời sống của người dân quê và trong công cuộc cải cách ruộng đất nơi thôn làng thời Ngô Đình Diệm làm Tổng Thống, nên ở miền Nam nước Việt người dân mới hưởng được an cư lạc nghiệp, sống hạnh phúc thời biển lặng sông trong. Thuở đó, toàn dân miền Nam có thể đi suốt hai mươi bốn giờ thông thả từ thành thị đến thôn quê không bị giới nghiêm, hay phải xin giấy phép. Những con hương lộ vào quận vào xã được mở rộng, bắc cầu kiên cố để cho xe đạp, xe tàu mo, xe gắn máy chạy vào tận xã, tận ấp xa xôi. Trường học, nhà thờ, chùa chiền, đình miếu được tu bổ xây cất thêm. Các nhà tù, trại giam vắng vẻ điêu hiu được đóng cửa bỏ bớt đi.

Thanh niên tới tuổi đi quân dịch thì tự nguyện ghi tên nhập ngũ từng chinh. Làng quận nào có nhiều thanh niên đến tuổi đi quân dịch sẽ lấy làm hãnh diện. Họ sẽ được hội đồng làng, được dân chúng tổ chức tiệc ăn mừng

và tiễn đưa. Từ chiếc radio, làn sóng điện đài Sài Gòn và đài quân đội mọi người đều luôn được nghe bài “*Bức Tâm Thư*”, có điệu nhạc lời ca thật trữ tình, thật dễ thương đã làm cho thanh niên thêm hăng hái đi làm nghĩa vụ của người trai:

“Vài hàng gửi anh triu mến, vừa rồi làng có truyền tin. Bảo rằng: Nước non đang mong, đi quân dịch là thương nói giống...”.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

Thiện Tố đưa cha, má lớn, và má của mình đi đám cưới chừng một lát thì Tố Tiên về thăm nhà. Cẩm Hương thấy con gái mình ít nhiều thay đổi. Cô ăn mặc quần tây bó ống, cao hơn bình thường, áo rộng thùng thình, tròn bầu bở dài bên ngoài, giày bít mũi, gót cao, tóc cột cao ở ót với chiếc nơ bướm buông dài xuống vai. Mặt vẫn tự nhiên không trang điểm, không thoa son, không tỉa chân mày, không vẽ vòng đen viền mắt, không đánh phấn. Nhưng cô vẫn có nét đẹp mặn mà và sắc sảo bởi sắc mặt cô sáng láng, nụ cười tươi rói, đôi mắt rạng rỡ long lanh. Với những nét đó, và dù cho cô có khéo léo cố tình che giấu, nhưng không sao qua cặp mắt của mẹ mình. Cẩm Hương nghĩ rằng tâm hồn Tố Tiên đang ngập lặn trong trong hạnh phúc tình yêu đôi lứa.

Con về thăm nhà, mẹ mừng vô hạn. Tố Tiên nay đã lớn qua cái tuổi hoa niên và thuở dậy thì để trở thành cô thiếu nữ đến tuổi lập gia đình đúng lúc. Cẩm Hương không thể ôm con nựng nịu hun hít như thuở Tố Tiên còn là cô ngọc nữ tóc búi trái đào hay tóc xõa lược cài nũa. Nàng âu yếm nhìn con, lòng mẹ nở hoa, tâm hồn chứa chan niềm thương mến, nhưng không nói không rằng. Tố Tiên chạy đến ôm mẹ, ngã đầu vào vai mẹ:

- Mẹ, con nhớ mẹ quá!

Cẩm Hương lệ hoen mi, bàn tay nhe nhẹ vuốt lưng con:

- Mới về tháng trước mà nhớ mẹ hả? Mai một đi du học thì sao đây cô Ba? Con gái vọng ngoại, rồi con theo chồng lại sẽ xa cha mẹ nữa.

Tố Tiên ôm chặt mẹ hơn, nũng nịu:

- Đi học thì đi rồi sẽ trở về, nhưng con sẽ không lấy chồng đâu, để mãi sống gần ba mẹ.

Cẩm Hương cười, nhìn vào mắt con:

- Nhưng hình như mẹ thấy con đang yêu đó. Chàng văn nhân hay chàng võ tướng đây?

Con bé lạnh miệng nói trợn lỏn, rồi đánh trống lảng:

- Đâu có! À, bà nội và ba con đâu mẹ?

Cẩm Hương cười, bảo:

- Vậy sao? Thôi vào nhà lệ lên kéo nôi cá mẹ đang kho khét hết. Ông bà nội lớn của con cùng bà nội và ba con đi khỏi, chắc chiều tối mới về. À mẹ con mình sẽ ăn cơm với cá sặc sọc kho tiêu còn dư lại hôm qua. Còn có món canh cải bẹ xanh nấu với tép bạc lột vỏ đập giập, cà nướng phết mỡ hành dầm nước mắm nữa. Con muốn ăn thêm món gì nói mẹ nấu ngay cho, bà nội và ba con đi đám cưới, một mình ở nhà mẹ thấy ăn ba món đó quá đủ rồi, chớ có ai ngờ cô Ba về thăm đâu mà nấu nhiều món nà.

Tố Tiên vui cười híp mắt:

- Mẹ à con nhớ mấy món ăn này lắm. Mẹ con mình ăn bao nhiêu món đó đủ rồi, khỏi nấu thêm nữa.

Hai mẹ con ăn uống vui vẻ. Tố Tiên kể cho mẹ nghe những việc vụn vặt hàng ngày ở nhà Tuyết Mai:

- Chị Tuyết Mai bây giờ có nhiều tiền bạc, vật chất chị quá thừa thãi, nhưng tình cảm gia đình chị ấy lại thiếu thốn. Chị ấy cũng vất vả lắm cho việc ca hát và đóng phim. Sống xa nhà, con mới biết ở với gia đình đi học là sướng nhứt trên đời. Làm ra đồng tiền thật trầy vi tróc vảy chớ không phải chơi đâu mẹ. Đôi lúc con bắt gặp chị Tuyết Mai lo lắng, âu sầu trong nghề nghiệp thật là tội nghiệp.

Cẩm Hương biết con mình bây giờ mới thấy xa và thêm sự nhận xét thực tế của cuộc đời. Nàng nhìn con:

- Còn con gái của mẹ thì sao? Đi học về có anh chàng nào theo sau chưa?

Tố Tiên cười nhăn mặt:

- Mẹ tưởng con gái của mẹ đẹp lắm sao mà có ai theo đuôi? Con là con bé lọ lem chưa lột xác. Con xấu xí vô duyên lắm, nên mẹ không phải lo.

Rửa chén bát xong, Tố Tiên liền kéo cây lồng dài máng trên vách bên hông nhà xuống, lấy cái rổ ra vườn sau hái trái cây. Mẹ cô cho biết còn để dành cô mấy chùm cóc chín trên cây và mấy trái bưởi thanh trà trên cây gần mương độn.

Tố Tiên gọt mấy trái cóc chín, vừa nhai ngồm ngàm vừa khen:

- Cóc chín cây ngọt lịm, ngon quá là ngon! Mẹ ăn trái do con gọt rồi nè, trái này ngọt hơn mấy trái kia.

Cẩm Hương đang ngồi kết mấy cái nút áo sứt chỉ lại cho chồng, nhìn con cười:

- Con ăn đi. Ở nhà ngày nào mẹ không ăn mấy trái cây chín bị dơi thềm ăn, chim thềm rĩa.

Ăn vừa xong cốc chín, Tổ Tiên liền đi đun chén muối ớt và lấy dao ra phanh thây trái bưởi. Vừa gọt cô vừa nói với mẹ:

- Mẹ à, con có mấy đứa bạn rủ nộp đơn thi vào Đại học Sư Phạm hai năm (dạy Đệ nhất cấp) và Đại học Sư Phạm ba năm (dạy Đệ nhị cấp). Mẹ nghĩ thế nào hả mẹ, có nên nộp đơn xin thi không?

Cầm Hương dừng tay, ngẩng đầu lên hỏi con:

- Bộ con không còn muốn ra nước ngoài du học nữa à?

Tổ Tiên trả lời nhanh:

- Thừa mẹ, không. Con thấy cứ nằm nhà chờ đợi du học mà không làm gì thì phí thời giờ quá, con cũng muốn thi thử xem sức mình ra sao vậy mà. Con còn biết có nhiều người đã nộp đơn xin du học từ hai, ba năm rồi mà vẫn chưa được. Thay vì ngồi chờ, mình cứ nộp đơn thi, đậu thì đi học để dần chân, nếu có gì trở ngại không đi du học được thì cũng có cái nghề, để không bỏ thời gian rỗi rảnh chờ đợi này. Mẹ thấy có được không?

Cầm Hương mừng thầm, nghĩ bụng. Con này còn nhỏ mà biết lo xa. Thật ra vợ chồng nàng không muốn cho con đi học ở nước ngoài xa xôi như vậy. Nó đậu hết Tú Tài phần hai là họ đã thỏa mãn lắm rồi. Nhưng khi nghĩ đến ý muốn và tương lai của con, và lại thừa biết rằng gia đình nàng có thể lo nổi cho con xuất dương du học thì tại sao không cho. Nay nó muốn học Sư Phạm, nàng cũng cảm thấy mừng vui khắp khởi trong lòng, mong ước con mình được đậu vào trường Sư Phạm, rồi quen với anh chàng nào đó, bỏ ý định đi du học, vậy thì thật là tốt quá. Nàng giấu niềm vui trong lòng, nghiêm giọng nói:

- Ba mẹ từ hồi nào đến giờ vẫn tôn trọng ý muốn các con về việc học hành. Vì ba mẹ nghĩ đó là con đường tiến thân chính đáng của con, nên luôn đứng ở phía sau lưng các con để ủng hộ, để đỡ nâng.

Nhìn mẹ với ánh mắt đầy lòng kính thương và biết ơn, cô nhoẻn miệng cười tươi như hoa nở, để lộ hai hàm răng trắng đều như những hạt bắp non.

Tối hôm đó, Kiều Nga đến chơi cô đem tặng Tổ Tiên hai quyển tiểu thuyết loại sách hồng, một có cái tựa là “Ước Hẹn Mùa Xuân”, một có cái tên là “Nắng Hồng Miền Nam”. Cuốn đầu hình bìa là cặp nam nữ tuổi choai choai trong khu vườn hoa. Cuốn sau cái bìa vẽ cảnh mặt trời mọc trên cánh đồng lúa non (lúa trổ đồng đòng).

Tổ Tiên siết vai cô em họ, dầm ấm:

- Mình rất hãnh diện có hai cô em họ như Hồng Nguyệt, như Kiều Nga.

Nói đến đó, cô ngật ngừng liếc xéo Thiện Cần chọc què. Bởi anh ta lên xóm trên chơi, nghe cô về ghé qua thăm. Nãy giờ chào về mấy lần rồi nhưng vẫn còn đứng đó nói chuyện với má cô. Cố ý cho Thiện Cần nghe, Tổ Tiên lớn tiếng, tiếp:

- Kiều Nga thấy đó, họ Trần mình về vang nhờ con gái, còn con trai thì... coi như bỏ đi!

Bị chạm nọc, Thiện Cần sửa vang rân:

- Ai đời, nghe Tổ Tiên về tui có lòng tốt ghé thăm. Trời ơi, chị ta tỏ ra kênh kiêu, lạnh nhạt, kiêu kỳ và còn nói móc, nói ngoéo tui nữa. Tui có giành trâu cướp ruộng với đương sự đâu mà đương sự ngó tui bằng cặp mắt ác cảm như vậy?

Nói xong, Thiện Cần goe nguẩy đứng dậy bỏ về. Hai cô bụm miệng cười khúc khích. Tổ Tiên gọi vói theo:

- Cái thằng quí! Nói giỡn chơi, mà giận rồi hả mậy?

Tối hôm đó, Kiều Nga ở lại ngủ chung với Tổ Tiên để hai cô tâm sự.

Tổ Tiên lo sao vẫn bằng, mọi giấy tờ cần thiết để nộp đơn thi vào trường Đại học Sư Phạm. Cô đắn đo không biết nên thi vào Đại học Sư Phạm khóa hai năm hay khóa ba năm? Không biết quyết định làm sao để thu xếp cho ổn ngay được, nên cô nộp đơn cho cả hai (khóa học hai năm, và khóa học ba năm). Cô mượn sách vở của những bạn bè đã thi trước để xem, để ôn bài. Không phải cái nghề cô chọn cho tương lai mình, nên chỉ học lấy có, chớ không được chăm chỉ như lúc thi bằng Tú Tài.

Tuyết Mai vừa đóng xong cuốn phim “Quan Âm Diệu Thiện”. Phim được trình chiếu từ Bến Hải đến Cà mau. Hãng phim Phi Yến hốt bạc to. Hãng phim Đồng Tâm không chịu thua. Mời Kiều Phương đóng vai Thị Mầu, mời cô đào lừng danh bên Đài Loan là Lý Mỹ Kỳ đóng vai Thị Kính trong phim “Quan Âm Thị Kính”. Thấy vợ do dự, Hoàng Khiết Tịnh khuyên Kiều Phương nên nhận lời đóng chung trong cuốn phim hợp tác Việt Hoa rất hiếm có trong lịch sử điện ảnh nước nhà.

Không ai có thể ngờ, Kiều Phương thành công tròn vẹn trong vai Thị Mầu vừa lẳng, vừa độc lại vừa thương cảm. Cho nên trong kỳ hội điện ảnh Á Châu, cô ta đoạt giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất. Còn cô đào Nhật Bản Cát Điền Lan Tử đoạt giải nữ diễn viên xuất sắc nhất nhờ vai Thanh Xà trong phim “Bạch Xà Thanh Xà”.

Hôm nào Khải Tuấn về Sài Gòn ghé nhà Tuyết Mai, rủ Tố Tiên đi chơi thì cô vui vẻ, thoải mái nhận lời, không một chút đắn đo, suy nghĩ là sẽ phải học bài, xem bài vở trước ngày thi sắp đến. Dạo này cô thường thấy lòng mình nở hoa một niềm vui bất chợt, và mỗi khi nằm yên trong bóng tối, cô suy tư lo lắng vẫn vơ.

Công tư chức đi làm việc văn phòng thì luôn mong đến chiều thứ sáu để được nghỉ ngơi cuối tuần. Tố Tiên không phải là công tư chức, nhưng đến chiều thứ sáu lòng cô cũng vui khắp khi chờ đợi Khải Tuấn về Sài Gòn và ghé qua thăm. Chiều thứ sáu nào nếu chàng không đến, sáng thứ bảy cô cảm thấy lòng mình nung nấu đợi chờ rõ rệt hơn. Rồi cô cảm thấy cái cuối tuần đó trống vắng, buồn chán vô vị làm sao.

Sáng thứ bảy đó, Tuyết Mai rủ Tố Tiên đi chợ Đũi ăn hàng. Cô từ chối vì có ý chờ Khải Tuấn. Tuyết Mai, không hay biết gì, cười bảo:

- Mấy thuở chị mới được nghỉ không làm gì ở cuối tuần. Em mà không đi chơi với chị em sẽ tổn thất nặng nề đó. Thứ nhất là em không được chị bao ăn, thứ hai là em không biết được chỗ nào ăn ngon, thứ ba là em không biết chỗ nào đi coi bói trúng phong phúc.

Đang buồn trong lòng mà nghe Tuyết Mai rao như vậy, Tố Tiên không nhịn được cười và bằng lòng đi chơi ngay. Tuyết Mai bảo:

- Em lựa cái áo, cái quần nào xấu xí để mặc ghen.

Tố Tiên nhìn Tuyết Mai chững hững. Tuyết Mai giải thích:

- Có gì đâu, tụi mình đến ăn ở chỗ bình dân, mình phải ăn mặc tẻ thì không ai để ý làm phiền, nếu họ nhìn ra chị thì chỉ có cách chạy cho mau chớ làm sao yên mà ngồi ăn uống. Chị thích ngồi xe xích lô máy hơn ngồi tắc-xi khi đi chợ mua đồ ăn hay đi ăn hàng. Chị chắc em cũng không có quần áo nào xấu và cũ. Thôi thì chị xuống mượn đi Năm hai bộ đồ để chị em mình mặc ghen.

Tố Tiên hiểu ý, cười tươi gật đầu:

- Ờ, sao cũng được. Hai chị em mình hôm nay đại náo các khu chợ bình dân ăn một bữa trả thù cho sáng mắt người, tối mắt mình. Chị còn có muốn sau những mục ăn uống, coi bói chúng mình đi xem phim Tàu thường trực không? Nữ Tài Tử Gia Lăng có cú đá cao hơn đầu người, làm ba chàng vạm vỡ vai năm thước rộng, thân mười thước cao té nghe một cái rầm! Năm một đồng! Nam minh tinh Kha Tuấn Hùng và nữ tài tử Ônng Linh đóng phim sương mù buổi sáng phỏng theo tiểu thuyết Quỳnh Dao hay khỏi chê. Kha Tuấn Hùng đẹp trai làm mấy cô xâm Đài Loan, Hương Cảng, Chợ Lớn mê tơi.

Với tâm tánh hồn nhiên, Tố Tiên dễ dàng quên hết muộn phiền mong chờ Khải Tuấn trước đó. Cô cười ha hả lớn tiếng làm dì Năm đang quét lá sau nhà ngạc nhiên lén nhìn qua cửa sổ. Bà thấy cô chủ Tuyết Mai của mình nhìn cô Tố Tiên ra điệu bộ múa may tay chân nhái theo kiểu đá của nữ tài tử Gia Lăng. Cô vừa đi, vừa cười giòn như mảnh vỡ của pha lê.

Hai cô nàng xẹt ra chợ Vườn Chuối ngồi xề xuống ăn cháo lòng. Buổi sáng trời còn lạnh lạnh, trước tô cháo còn nghi ngút khói Tố Tiên thích chí vừa ăn vừa hít hà vì ớt cay vì ấm áp. Cô nói đủ cho Tuyết Mai nghe:

- Chị Tuyết Mai à, từ nhỏ đến bây giờ đây là lần đầu tiên em mới ngồi chồm hồm ăn hàng ở chợ như vậy! Bà nội lớn và mấy cô của em mà biết được họ sẽ cười nín thở và cô em sẽ có hàng trăm lý do để chê bai và chọc ghẹo em. Nhưng mà bà này nấu cháo lòng ngon quá đi thôi! Cái tô lớn, bên dưới có bún, giá sống ngập trong cháo. Bên trên vun chùn nào là thịt ba chỉ, gan heo, bao tử, thận, ruột non, ruột già, phổi, phèo, tim. Mỗi thứ chừng hai, ba miếng xắt mỏng. Ờ, chị xem còn có huyết heo xắt như con cò. Rồi nào hành lá, ngò rí xắt nhuyễn, tiêu cà, thêm tương ớt nữa. Chị có biết trong tô cháo món gì hấp dẫn với em nhất không? Dồi heo! Phải, bà ta làm dồi ngoài thịt bằm còn trộn sả, ớt và nhứt là tiêu nguyên hạt! Chu mẹt ơi! Sao mà ăn cháo này tới đâu nó ngon quá chừng, quá đổi tới đó vậy hả?

Tuyết Mai đội cái nón lá của bà Năm sụp xuống chỉ còn thấy cái miệng. Bởi cô sợ người ta thấy mặt, nhận ra cô thì hết ăn hết uống. Cô cười cười bảo Tố Tiên:

- Ở đây có nhiều thứ ngon lắm, không cần phải vô nhà hàng lớn, nhà hàng sang trọng, nhiều khi ở nhà hàng đi cũng không có bán. Chị mong có thời giờ rảnh rảnh dắt em đi ăn những thứ đó trước khi em du học. Chị nghĩ qua nước ngoài chắc không có món quốc túy quốc hồn để em thưởng thức, như sò huyết (bắt từ vùng biển Rạch Giá) được đem nướng lửa than, ốc len chặt dít um với nước cốt dừa. Ở ngoài Chợ Đũi có bà nấu bán hai món đó, ngon không chê vào đâu được.

Hai cô vừa thưởng thức món ăn, vừa thì thầm nói chuyện. Bỗng có một bà sồn sồn mập ú lướt gần đến chỗ Tuyết Mai nói lớn:

- Bà con làng nước ơi, xúm lại mà coi! Phật Bà Quan Âm đang ăn cháo lòng nè trời!

Thiên hạ nhao nhao hỏi đâu? Bà ta chỉ Tuyết Mai:

- Thì cái cô đội nón lá, mặc bộ vải ú đen, húp cháo lòng ròn rột, nhai tim gan phèo phổi, dồi heo lách chách, tường ai, té ra là minh tinh điện ảnh Tuyết Mai. Cổ đóng phim với vai Quan Âm Diệu Thiện lấy cả lu, cả khạp nước mắt của khán giả chớ không phải chơi đâu.

Biết mình bị lộ hành tung, Tuyết Mai trả tiền cháo, lật đật kéo Tố Tiên lên xe tác-xi. Thiên hạ đổ xô gọi tên và hoan hô cô inh ỏi, làm Tố Tiên cười ngất ngất và nhanh chân bước vội theo cô.

Hôm đó hai cô đi rong đi rỗi chiều tối mới về đến nhà. Trước khi về, họ vô chợ Cầu Ông Lãnh mua đùm đề các thứ trái cây nào: sầu riêng, măng cụt, bòn bon, dâu Lái Thiêu, mít tố nữ, ổi xá lý. Tuyết Mai còn mua riêng cho bà Năm hộp cơm Dương Châu. Đi chơi cả ngày vui lắm nhưng khi về đến nhà Tuyết Mai đi tắm, Tố Tiên hỏi bà Năm hôm nay có ai kiếm cô không? Bà Năm trả lời không có. Lòng cô chợt cảm thấy buồn buồn, cái buồn nhẹ nhẹ, nhưng nó cứ lớn vồn mãi tâm hồn và trong nửa đêm thức giấc.

Trưa thứ tư, đi lãnh hai phiếu báo danh cầm trong tay, Tố Tiên nghe rầu thúi ruột vì cho đến trước ngày thi, cô vẫn chưa quyết định được là mình sẽ thi khóa nào. Khóa hai năm hay khóa ba năm? Năm nay, lần thi vào trường Đại học Sư Phạm hai năm và ba năm được tổ chức cùng một địa điểm, cùng ngày, và cùng giờ thi. Tố Tiên đi thẳng đến địa điểm thi, xem xét coi tình hình nơi đó ra sao? Để ngày mai dù có đi trễ cũng không phải lụp chụp. Theo số báo danh, Tố Tiên tìm ra phòng thi khóa hai năm, và phòng thi khóa ba năm của cô chỉ cách nhau một dãy phòng thôi. Từ phòng cô sẽ thi khóa hai năm, đi qua bốn phòng là cuối dãy, quẹo trái qua hành lang chừng năm thước sẽ gặp phòng thi khóa ba năm của cô ngay bên tay mặt.

Sáng hôm sau vào thi khóa hai năm, làm bài xong, cô thấy còn nhiều giờ, xem kỹ lại một lần nữa rồi đem nộp bài. Cô đi nhanh xuống phòng thi khóa ba năm. Khi cô bước vào, giám khảo ngạc nhiên. Cô trình giấy tờ đầy đủ hợp lệ, họ phát bài cô đến chỗ mình cầm cuối làm bài. Sau ngày thi đó, Tố Tiên qua nhà thăm Kiều Phương. Gặp Tố Tiên Kiều Phương vui vẻ, tíu tít bảo:

- Lâu dữ đó! ngon gió nào đưa Tố Tiên ghé chơi vậy? Ngày Tố Tiên ăn sáng chưa? Sớm quá chắc chưa ăn đâu, thôi để chị bảo người nhà đi mua đồ về chị em mình ăn nhen, chị cũng chưa ăn gì ráo.

Tố Tiên cười không trả lời. Cô ngắm nghĩ Kiều Phương bây giờ khác với Kiều Phương còn e ấp trong chiếc áo nữ sinh Đệ Tứ của trường Trung học Đốc Binh Kiều rồi. Kiều Phương bây giờ dáng dấp nẩy nở toàn vẹn. Nước da trắng nõn nà, mắt to được kẻ lằn chì đen nên trông mơ mộng nhưng không kém phần sắc sảo. Nàng mặc bộ lụa màu hồng nhạt. Áo may theo kiểu bà lai tay rộng dài lưng chừng quá cùi trở thôi. Chiếc vòng cẩm thạch màu xanh có vân lý chạy xuôi ôm tròn cườm tay no tròn, với những ngón búp măng tay sơn màu hồng đậm, và chiếc nhẫn kim cương chiếu lấp lánh trên ngón ta áp út. Tóc Kiều Phương dọn sóng chải đứng về phía sau. Đuôi tóc quấn lộn lộn nằm lả lơi trên bờ vai. Kiều Phương bây giờ còn đòi hỏi gì nữa? Nàng đã quá đầy đủ, có tiền, có danh, chồng có địa vị, gia đình đề huề hạnh phúc.

Chị người làm bụng trên mâm nhỏ, có hai tô hủ tíu bốc khói thơm lừng mùi hẹ, mù chanh, mùi ớt nằm chung với đĩa giá sống trắng nõn trắng nà. Còn hai ly cà-phê sữa đá phản phát nữa! Ôi chao, dù ai đó khách sáo muốn làm khách, cái bụng đang no không muốn ăn đi nữa. Nhưng những món hấp dẫn như vậy thì cặp mắt và cái miệng làm sao mà từ chối cho đành! Kiều Phương và Tố Tiên ngồi vào bàn. Hai nàng, kẻ vắt chanh, người gắp giá sống, ớt để vào tô rồi trộn đều. Trong tô lớn, những cọng hủ tíu bột mứt (hủ tíu dai), trong ngần, ngập nước lèo có những chùm sao mỡ lấp lánh. Trên mặt hủ tíu có trải thịt xá xíu, gan heo xắt mỏng, những miếng mực tươi xắt mặt cáo, có thịt bằm, cải bắt thảo và hấp dẫn nhất là con tôm áo bột chiên giòn vàng tươi nằm phơi phơi. Có rắc tiêu cà bên trên. Hai cô vừa ăn vừa hít hà ớt cay, vừa nói chuyện vui vẻ.

Ăn xong, Kiều Phương gọi chị người làm bụng mâm tô dưa xuống. Hai nàng giữ lại hail y cà-phê sữa đá hơi lạnh thơm động từng giọt nhỏ trên thành ly. Tố Tiên dung muỗng quậy cho sữa, cà-phê và nước đá hòa lẫn nhau. Cô hớp một hớp nhỏ để thưởng thức cá hương vị của nó. Lâu lắm rồi cô chưa uống cà-phê, vì nó hay làm cho cô không ngủ được. Bỗng Kiều Phương bước qua lấy hũ đường trên kệ tủ bỏ thêm vào ly mình một cục, cô hỏi:

- Tố Tiên, ly cà- phê đủ ngọt chưa? Có cần để thêm đường không. Chị thì uống ngọt lắm.

Tố Tiên xua tay, ý bảo đủ ngọt rồi. Hai chị em họ kể chuyện lúc còn đi học, lúc cười ngất, lúc bùi ngùi nuối tiếc những chuyện đã qua. Bỗng Tố Tiên bảo:

- Ông bà nội, ba má em và họ hàng ai cũng khen, và mừng cho chị gia đạo đề huề, hạnh phúc. Có được người chồng tốt, biết cưng chiều vợ và lo cho gia đình. Như vậy là nhất rồi.

Kiều Phương đôi mắt ướt rượt sóng tình, mơ màng, cười lơi lả nói:

- Tổ Tiên biết không. Đối với mấy bà, mấy cô khác thì nhìn anh Khiết Tịnh của chị thô kệch, hơi thô lỗ nữa. Nhưng mà ảnh không phải vậy dưới mắt chị đâu. Ảnh rất dễ thương, hiền lành thương yêu và chăm sóc chị đủ mọi thứ. Em nghĩ coi, làm đàn bà như vậy thì còn đòi hỏi gì hơn nữa.

Tổ Tiên ở chơi với Tổ Tiên đến xế trưa thì cô phép ra về. Trên đường về cô ghé qua tiệm mua gói bánh lỗ tai heo vừa mới chiên còn âm ấm, và mậy sâu chùm ruột ngào đường nhuộm màu đỏ trong bóng, gói kẹo hạt điều để khi buồn miệng có mà ăn. Phải ở dưới nhà Cai Lậy, cây trái chua, ngọt mùa nào cũng có sum sê, khi muốn ăn ra vườn hái một chút cả rổ tha hồ mà ăn.

Tổ Tiên vẫn là Tổ Tiên! Cô không hổ danh là một học trò thông minh, học giỏi từ lớp Đệ thất cho đến lớp Đệ nhất. Ba tuần sau khi thi tuyển vào trường Sư Phạm, trên bảng thông báo kết quả kỳ thi vào trường Đại học Sư Phạm năm đó, Trần Đăng Tổ Tiên đã trúng tuyển vào cả hai khóa Đại học Sư Phạm (khóa hai năm, và khóa ba năm).

Tổ Tiên đi chơi với Khải Tuấn mấy tháng rồi, tính thời gian không được bao lâu, Tổ Tiên thì càng ngày càng thấy mình gần gũi hơn, thương mến chàng hơn, nỗi nhớ nhung chàng mỗi ngày càng đậm đà hơn. Mỗi cuối tuần chàng về là hai người như bóng với hình quấn quít bên nhau. Khải Tuấn đưa cô đi đi ra ngoại ô đi trên những con đường đất dài hun hút rợp bóng me xanh. Hay họ đi xuống trên dòng kinh nước đậm phù sa, hai bên bờ rậm cỏ đuôi chồn, lẫn lộn trong những chòm lau chòm sậy miệt Nhà Bè thuộc làng Thạnh Mỹ Lợi. Có hôm Khải Tuấn chở Tổ Tiên đi thăm Chùa Cây Mai. Chùa này còn có tên là chùa Mai Sơn, hoặc Thửu Lãnh Tự, ở Phú Lâm thuộc quận Bình Chánh. Chung quanh chùa có ao rộng và sâu, được trồng nhiều sen và súng Đà-Lạt. Nghe sư trụ trì kể rằng: Chùa Cây Mai được xây trên nền chùa cổ của Cao Miên. Ngày xưa, hàng năm, người Miên tổ chức đua ghe trong những ngày lễ lớn vào đầu mùa làm ruộng gọi là lễ “Đưa Nước”. Và khi cuối mùa gặt thì họ làm lễ, gọi là lễ “Rước Nước”. Chùa được trùng tu lại khang trang vào đời vua Minh Mạng. Và hai ông Phan Thanh Giản, Nguyễn Tri Phương cho xây ở chùa này một nhà thủy tạ đồ sộ có gác cao. Tục truyền rằng chùa này được đặt tên là “Chùa Cây Mai” vì trước sân chùa có cây bạch mai thân lớn cả vòng tay ôm, về mùa xuân hoa mai nở trắng cành, tỏa hương thơm nhẹ nhàng, thanh thoát cho cả vùng...

Khải Tuấn và Tổ Tiên không đi chơi xa, cứ sáng đi, chiều về chỉ loanh quanh vùng ngoại ô Sài Gòn, Gia Định. Đi hoài mà vẫn chưa thăm viếng hết những di tích lịch sử, những thắng cảnh đẹp của hai thị trấn này. Tổ Tiên và Khải Tuấn sáng hôm đó đi thăm Lăng Ông gần chợ Bà Chiểu ở ngay tỉnh lỵ. Theo các nhà viết sử, Lăng Ông được xây năm 1914. Trong khuôn viên Lăng Ông có mộ và miếu thờ Tả Quân Lê Văn Duyệt công thần triều nhà Nguyễn hai lần giữ chức Tổng trấn Gia Định thành. Lần thứ nhất vào năm 1812 đến 1815, lần thứ hai vào năm 1820 đến 1832 và cũng là vị Tổng trấn sau cùng. Ông mất năm 1832, con nuôi của ông là Lê Văn Khôi bắt nạt Hoàng đế Minh Mạng khí độ nhỏ nhen, nên khởi binh đánh Phiên An (Gia Định). Cuộc nổi loạn kéo dài được ba năm thì Lê Văn Khôi bị bắt và bị giết với 1.831 người khác. Vua Minh Mạng vì hiềm khích trả thù ông Lê Văn Duyệt bằng cách cho xiềng mộ ông lại và dựng bia nhục mạ. Đến năm 1848 mộ ông mới được Hoàng đế Dục Tôn (Tự Đức) ra lệnh cởi xiềng. Dân Nam Kỳ Lục Tỉnh sùng kính Tả quân Lê Văn Duyệt, coi lăng của ông là một nơi thờ cúng linh thiêng.

Họ qua Phú Nhuận thăm lăng của Trương Tấn Bửu. Ông là võ tướng và một công thần đời nhà Nguyễn mất năm Minh Mạng thứ tám (1827). Họ thăm lăng Võ Duyệt cũng ở Phú Nhuận. Ông cũng là võ tướng đời Nguyễn, tử trận tại Thị Nại năm 1801. Cả hai còn đi thăm Lăng Hoàng Thái hậu (vợ của vua Minh Mạng, mẹ của vua Thiệu Trị) tại làng Linh Chiểu Tây thuộc quận Thủ Đức. Trong phần đất mộ hoàng gia của dòng họ Trương Minh tại quận Gò Vấp đó, họ còn thấy được mộ của ông bà Trương Minh Giảng. Mộ Trương Vĩnh Ký (một học giả nổi tiếng vào đầu thế kỷ 20), lăng Lê Văn Phong (em ruột ông Lê Văn Duyệt)... vẫn ghi bước chân viếng thăm của đôi bạn. Tổ Tiên trong lòng sùng bái, kính ngưỡng những vị tiền bối cô được viếng thăm lăng, thăm miếu trên những vùng đất địa linh nhân kiệt của lãnh thổ Gia Định. Mà cô nghĩ rằng: có lẽ đây là một, trong những nơi phát xuất đại đa số những nhân tài văn cũng như võ của nước Việt Nam.

Tổ Tiên sanh ra và lớn lên ở vùng đất Cai Lậy. Những danh lam thắng cảnh của Việt Nam cô chỉ biết qua trong sách vở, trong phim ảnh, trong môn địa dư và môn sử ký học ở trường. Sau những vùng cô đã viếng thăm ở vùng quê, vùng biển, vùng sông, ngòi, kinh, rạch. Cô cảm thấy tâm hồn mình hòa nhập với thiên nhiên trong niềm yêu thương, bồi hồi, xúc động. Người đi một ngày đàng học một sàng khôn còn cô khi ra ngoài mới nhận thấy rằng sự hiểu biết của mình thật quá thô thiển, quá ít ỏi, quá tầm thường, quá hạn hẹp, quá nhỏ nhoi trước sông dài, biển rộng, rừng núi thâm u trong sự chuyển hóa, thay đổi nắng, mưa, gió, bão của đất trời.

Sau giờ học, Vân Hạnh bảo còn sớm nên rủ Tố Tiên đi dạo vườn Tao Đàn. Vân Hạnh tay ôm sách, tay thoa vào bụng cười hí hí:

- Tau mắc tiểu muốn chết, mi làm ơn ôm dùm tau mở sách đi Tố Tiên.

Không đợi bạn trả lời, cô trao vội phần sách trong tay mình cho Tố Tiên. Tố Tiên chưa kịp trở tay là cô ta bỏ chạy, làm sách vỡ rớt lịch bịch trên nền gạch. Tố Tiên ngồi xuống vừa lượm sách cho bạn vừa cảm râm: “Cái con mắc toi! Thiệt là ầu tả mà...”. Mắt cô khựng lại, khi bất chợt thấy tấm hình chưa kịp xem kỹ thì nghe tiếng cười hí hí của Vân Hạnh. Cô chụp lẹ tấm hình nhét vào sách. Vân Hạnh đi ẹo qua ẹo lại, miệng cười cợt:

- Thiệt là thoải mái khi trút hết bầu tâm sự! Cảm ơn mi ghen Tố Tiên.

Tố Tiên đưa sách cho bạn, nhưng giữ lại một cuốn hỏi:

- Mà cho tao mượn cuốn sách này, thứ hai tao sẽ trả lại cho.

Vân Hạnh vui vẻ:

- Mà cần thì cứ giữ mà học đi, nhà tau có hai quyển ni. Cuốn sách ni do chị tau mua. Bà chề cũ, bởi họ in lâu rồi nên không đầy đủ như sách mới tái bản sau, bà không dùng tới nữa. Tau đọc qua rồi, nội dung cũng rứa thôi, nhưng sách sau ni in đẹp và phụ bản có nhiều hình ảnh minh họa và phụ bản hơn. Hồi sáng đi học trể tau lụp chụp lấy lộn đó. Vậy mi cứ giữ mà đọc thông thả đi.

Tố Tiên cảm ơn bạn, rồi để cuốn sách vào tận bên trong túi sách, cẩn thận cài khóa lại. Hai cô sánh vai đi về hướng thảo cầm viên. Gió chiều thổi nhẹ hai tà áo của hai cô phất phơ trong gió như cánh bướm vờn hoa. Bộ áo quần dài của Vân Hạnh màu hồng lá cẩm bằng gấm nhẹ. Tóc cô xỏa bờ vai đen mượt nằm trong chiếc nón bài thơ vốn là sản phẩm từ cố đô của vùng đất Thần Kinh thơ mộng. Đó cũng là quê nội của Công Tăng Tôn Nữ Vân Hạnh. Vóc mình cô mảnh mai, nước da trắng, môi mọng đỏ, giọng nói cô điệu đà rất Huế trong nội thành như chim hót. Nhớ khi hai đứa mới quen, Tố Tiên phải hết sức chăm chú lắng nghe Vân Hạnh và vừa nhìn vừa đoán mới hiểu cô ta nói gì. Khi gặp ba má cô đôi lần, Tố Tiên hỏi Vân Hạnh:

- Hình như má bạn người miền Nam? Sao chị em bạn nói rặt giọng Huế vậy?

Vân Hạnh phì cười:

- Ba tau người Huế, vô làm việc trong Nam. Cưới má tau mô được chừng mấy tháng thì ông lại đổi về làm ở Huế. Chị em tau sống với gia đình bên nội, học trường với con nít ở địa phương lâu năm rồi. Tau mới vào Sài Gòn trước mi có mấy tháng thôi, thì làm rặng không nói giọng Huế được. Tội nghiệp má tau, bà nói lúc mới về Huế làm dâu ông bà nội tau thật là khổ sở trăm chiều. Nhưng vì thương chồng, cho dù có khó khăn cách chi rồi cũng qua thôi. Mi rần mà nghe và học theo giọng nói Huế của tau. Biết chừng mi sau ni mi sẽ lấy chồng Huế trong gia đình Hoàng tộc thì nói tiếng Nam Kỳ coi rặng được, mi hè!

Tố Tiên cười lí lắc:

- Ờ hén, tao sẽ mời mày làm thầy, sẽ học những chữ “mô, rặng, chi, rứa, hè, dị, hỉ, mi, ni, tê, chừ...” này cho thành thạo để “cưới chồng” như mày trù ếm.

Đôi mắt lá rậm của Vân Hạnh to và sáng long lanh, nhưng lẳng ơi là lẳng! Mỗi lần đi ngang đám con trai nào mà cô thích thì cô kéo chiếc nón lá che ngang mắt, cúi mặt để tự do liếc ngược liếc xuôi, và cười chím chím hoặc xỏ giọng Huế trả lời ngọt ơ là ngọt. Bọn con trai nào mà cô không ưa, thì thiệt là tội nghiệp cho cái lỗ tai của Tố Tiên phải nghe cô đay nghiến, chì chiết người ta mà cô bị khổ vì không muốn nhưng cũng phải nghe. Vân Hạnh quen với Tố Tiên nhờ hai cô học sinh ngữ ngồi gần nhau. Chiều cuối tuần họ thích đi loanh quanh trong thành phố vì cả hai ở xa mới đến chưa quen biết nhiều đường sá. Hai cô đang thủng thủng đi dạo. Bỗng Tố Tiên giựt mình đánh đập bởi bị Vân Hạnh đánh nhẹ vào vai:

- Ế, Tố Tiên, tụi mình để hôm nào khác có rặng thời giờ hơn mới đi Thảo Cầm viên? Bây chừ mình tắt qua đường Nguyễn Du đi một đỗi, rồi hai đứa đón xe ra chợ Chợ Bến Thành ăn hàng, dạo phố đêm. Sao, bạn thấy có được không hè?

Tố Tiên cười:

- Ờ, cũng được, vậy thì chúng mình đi.

Nhìn sang bên kia đường, ánh nắng chiếu còn chói chan xuyên qua những căn phố lầu, những cột đèn, những cây bả đậu trồng hai bên đường hướng bên kia già nua, héo hắt thừa thớt những chùm lá cổ cằn. Còn đường Nguyễn Du dài hun hút những cây me trồng bên lề, bên trong lối đi sát tường rào cao của những nhà những dinh thự nối tiếp là có gốc to, tán lớn, các nhánh lá như đương liền vào nhau che bóng mát cho suốt một quãng đường dài. Chiều cuối tuần, đường Nguyễn Du bình thường không nhiều xe cộ qua lại và cũng không nhiều bộ hành nên yên tĩnh vắng vẻ hơn những con đường khác. Những chiếc lá me mỏng, nhỏ, về mùa thu trở màu vàng rõ rệt. Cơn gió thổi qua lá rụng bay tua tủa rơi phủ rợp cả con đường. Gặp mùa mưa

dại gió mai những chiếc lá bé tí teo đó lịm dần và mục tan trong đất. Những người có tâm hồn thi nhân, những cặp tình nhân hay dìu nhau đi trên đường rợp bóng me, hay đi trong mùa lá me bay đầy thơ mộng tình tứ. Kể từ đó, con đường Nguyễn Du có nhiều huyền thoại và có thêm tên “*Con Đường Lá Me Bay*”, hay là “*Con Đường Tình Sử*”. Hai cô gái trẻ ghé qua hông chợ Sài Gòn mỗi người một tô bún thịt nướng dần bụng còn trắng miệng bằng ly nước mía. Vân Hạnh hớp ngụm nước mía, cô không nuốt ngay, mà giữ trong miệng rồi nuốt từ từ, mắt nhắm kín để thưởng thức:

- Ôi chao, nước mía răng mà ngọt ngắt như ri! Còn thơm tho mùi trái tắc chi lạ...

Tổ Tiên nghe tim đập mạnh! Trong buổi chiều tối đẹp trời, đông khách dạo chợ mua sắm cuối tuần, cô chợt thấy Khải Tuấn ở cách một khoảng không xa, nhưng anh ta không thấy cô bởi mặt anh quay về hướng bên kia, tay anh vòng qua sau ôm eo một thiếu nữ trẻ đẹp. Tổ Tiên chới với, vì tuần trước đến thăm cô, anh ta bảo với cô rằng cuối tuần này không về Sài Gòn. Cô thấy thiếu nữ đi với Tuấn Khải nhìn Vân Hạnh cười, trong khi Vân Hạnh lo cắm đầu uống nước mía chẳng để ý gì cả. Tổ Tiên vội thụt lùi ra xa Vân Hạnh, rồi bước nhanh lại đứng sau chỗ chất đầy mía cây. Tuy đứng không xa lắm, nhưng tối nên ba người đó khó mà thấy cô. Và cô nghe được tiếng nói cười, thấy rõ họ âu yếm nhìn nhau. Chờ cho Khải Tuấn dìu thiếu nữ đi khuất, Tổ Tiên bước tới. Vân Hạnh hớn hờ, cần nhân:

- Nãy giờ mi lặn đi mô mắt tiêu rứa, hả con tê? Tau vừa mới gặp chị tau và bạn trai của chị, định giới thiệu với mi nhưng tìm hoài không thấy mi.

Tổ Tiên trả lời:

- Tao đi phòng vệ sinh. Phải mới hỏi nãy đây mà nói chuyện với cô mặc áo vàng và anh mặc áo xanh đi bên cạnh không?

Vân Hạnh cười tươi:

- Đúng rồi, rứa là mi thấy họ rồi chớ?

Tổ Tiên nhẹ thở ra, làm vẻ tự nhiên nói với bạn:

- Lúc nãy ở phòng vệ sinh ra, tao thấy có bà bán kẹp tóc đẹp quá, tao định mua cho mày một cây, nhưng sợ mày đợi lâu nên thôi. Tao đi gần đến thì thấy mày vui vẻ nói chuyện với hai người đó, tao vội trở lại chỗ bán kẹp thì bà ta đi mất rồi.
- Tiếc quá, nếu gặp tau cũng mua. Má tau bảo tóc dài phải kẹp cho gọn, nếu không nửa đêm thức dậy gặp tóc tau xù xụ từ dưới bếp đi lên chắc bả té xỉu.

Tổ Tiên nghe bạn nói, cười hỏi:

- Vân Hạnh, hai anh chị hỏi nãy coi bộ đẹp đôi quá?

Vân Hạnh mắt ngời sáng:

- Mi cũng thấy họ đẹp đôi hả? Đó là chị Hai tau, Vân Trang. Chị tốt nghiệp dược sĩ hơn hai năm rồi. Ba má tau đang lo giấy tờ mở nhà thuốc tây. Người thanh niên đi bên cạnh chị là anh Khải Tuấn. Anh nờ xuất thân trường Quốc Gia Hành Chánh nghe nói làm việc ở Mỹ Tho. Họ quen nhau từ học trung học, ba má tau và ba má anh Tuấn thì bằng lòng lắm, nhưng hai người này kỳ cục năng sớm mưa chiều. Có ông Trời mới biết được chuyện tình của hai đứa trẻ đó sẽ đi về mô.

Tổ Tiên đang buồn, nhưng không khỏi tức cười cho câu trả lời dí dỏm của bạn. Đi một hồi nữa, cô cảm thấy nỗi buồn lan rộng và đè nặng trái tim mình. Cô kiếm cớ và đề nghị với Vân Hạnh về nhà.

Đã bước vào nhà mà Tổ Tiên không biết. Dì Năm Tấu lớn tiếng hỏi

- Sao mà hôm nay cô về sớm quá vậy cô Tổ Tiên? Tôi dọn cơm cô ăn nhen. Hồi chiều cô Tuyết Mai có về lấy áo quần rồi đi ngay.

Tổ Tiên giựt mình, vì trong nhà ít khi nghe dì Năm thỉnh thoảng hỏi han ai. Tổ Tâm gượng vui, bảo:

- Cảm ơn dì, tôi ăn rồi. Chị Tuyết Mai có nhắn gì lại không?

Dì Năm lí nhí trong cổ họng:

- Không có, cỡ về đây với người đàn ông lớn tuổi. Họ ăn cơm xong rồi đi.

Tổ Tiên lơ đãng: “Vậy à?”. Cô đang đau điếng đến độ dại khờ thì có còn lòng dạ nào mà nghĩ đến chuyện của người khác. Cô vào đóng cửa phòng lại nằm chuôi lên giường khóc nức nở. Khóc đã đời cô bật đèn lấy áo quần đi tắm. Nước mát làm cho cô dễ chịu hơn. Cô đi lết xệt xuống nhà dưới, mở ngăn đá của tủ lạnh lấy mấy cục đá vào ly nước trà cho vào muỗng đường. Cô trở lên phòng, vừa đi vừa dùng muỗng quậy đều ly nước trà đá đường. Tiếng va chạm của nước đá cục vào thành ly thủy tinh và cái muỗng nghe leng-keng, leng-keng! Cô ngồi xuống chiếc bàn nhỏ kế bên giường, tay vừa lúi cúi đã ghi chép trong giấy náo và những cuốn sách mượn ra để đọc. Đầu óc cô thật mông lung, trước lúc chị Tổ Tâm chưa lập gia đình, hai chị em nhiều khi cãi lộn dữ dội, cô cãi lộn với bạn ở trường, hoặc cô bị ba má rầy, nhưng cô khi ngồi vào bàn học học bài làm

bài ron rót dễ dàng quên bằng đi chuyện muộn phiền vừa qua. Nhưng cái buồn này sao cứ lớn vồn, ray rứt, thốn đau, làm cô xao xuyên bất an. Nó nhức nhối đeo đuổi vấn vương gặm nhấm tâm hồn cô dai dẳng quá!

Tố Tiên chép miệng thờ dài. Cô quen với Khải Tuấn bấy lâu nay, chưa bao giờ anh ta tỏ tình nói câu tỏ tình kín đáo. Nhưng cô luôn nghĩ ngợi đến chàng từ dáng dấp, tướng đi, nụ cười, giọng nói, nét âu lo, nỗi buồn vui hiện trên nét mặt, cả đến cách ăn mặc của chàng. Những nỗi hỷ nộ ái ố của anh đã len lỏi và ngấm dần vào tâm hồn cô. Muốn bỏ, muốn rút ra cũng không được. Tại sao! Tại sao Tố Tiên, cô như vậy? Cô thật sự đã thâm yêu trộm nhớ người ta thật rồi? Cô yêu đơn phương mất rồi! Tố Tiên thờ dài, lật từng trang sách, bất chợt thấy tấm ảnh phai màu. Cô mới nhớ ảnh từ trong sách của Vân Hạnh rút ra. Hai ảnh bán thân chụp để dán vào thẻ học sinh lúc còn trung học được gộp lại chung một tấm. Tố Tiên định tâm nhìn rõ thì ra ảnh của Khải Tuấn và Vân Trang (chị của Vân Hạnh). Tố Tiên gạt nước mắt đang chảy dài xuống má. Cô thờ ra. Chỉ có mình thương yêu chàng mà thôi! “Chàng có người yêu rồi, bất quá thấy mày là con nhỏ nhà quê trong lúc nhàn rỗi rủ mày đi bên cạnh cho đẹp phố phường mà thôi. Mày là cái thá gì? Chử nghĩa chưa gấn đầy lá mít mà tưởng bỏ! Chàng chẳng có đếm xỉa gì tới mày. Hãy tỉnh lại đi, đừng mơ mộng nữa Tố Tiên ơi!”. Nghĩ tới đâu, cô thấy tức giận đến đó. Thiệt là mình khờ dại quá đi. Tiếng gõ cửa bộp bộp, dì Nam hỏi vọng vào:

- Cô còn thức không cô Tố Tiên?

Tố Tiên ra mở cửa:

- Có chuyện chi không dì Năm?

Tay bà đưa cho Tố Tiên hộp gy-gô bao gấy cẩn thận. Bà nói:

- Hồi nãy tôi quên, lúc chiều cậu Khải Tuấn ghé qua, đem cho cô hộp chè. Cậu nói bận đi đâu đó, hôm khác sẽ trở lại.

Tố Tiên đang phiền lòng:

- Cảm ơn dì, dì đem xuống dưới ăn dùm đi. Tôi còn no lắm.

Bà Năm chưng hửng:

- Cô không mở ra coi chè gì sao?

Tố Tiên nói nhanh:

- Không cần, chỉ là những thứ khác nhau đem nấu với đường thôi.

Bà Năm bụng lon chè xuống nhà dưới. Vừa đi bà vừa lầm bầm: “Mèn ơi, thơm ngọt như chè mà chè... Thiệt không ai biết được cô ưa muốn thứ gì?”.

Trong bóng mờ của căn phòng. Tố Tiên cố dỗ giấc ngủ, nhưng không tài nào ngủ được. Phải biết trước, cô thủ sẵn mấy viên thuốc an thần để đề phòng những đêm dài trăn trở vì tâm sự ngổn ngang vò xé như vậy. Tố Tiên trong lòng bực bội khó chịu vô cùng mà không biết tâm sự cùng ai! Cô thờ dài nghĩ ngợi: “Tình yêu, hai chữ đó ít khi nghe Tuyết Mai nhắc đến. Chị ta đang mãi mê theo đuổi danh vọng và sự nghiệp, nên coi nhẹ cái nhu cầu của trái tim. Còn chị Kiều Phương thì khác, từ khi lấy chồng được chồng thương yêu chiều chuộng, chị ta sanh tật đĩa, ưa đem tình yêu của mình ra triển lãm, rồi mỗ xẻ lung tung beng. Nhiều lúc chị ta kể lể cái hạnh phúc lứa đôi bằng nét mặt chín mùi cảm xúc, chín rục đam mê mà phát sọt!”

CHƯƠNG HAI MƯƠI

Gặp Vân hạnh ngoài hành làng, hai cô vừa đi vừa nói chuyện. Vân Hạnh hỏi:

- Răng trông mi eo xèo rữa, bộ không được khỏe hỉ?

Tố Tiên trả lời qua loa, hai cô đi vào lớp học. Đến giờ ăn trưa, Tố Tiên lấy sách trả lại Vân Hạnh, cô hỏi:

- Trong sách bạn cho mượn, có tấm ảnh bán thân trắng đen của hai người. Hình của ai vậy?

Vân Hạnh vừa lật sách ra tìm gặp tấm ảnh, vừa cười nói:

- Nì, ảnh của chị Vân Trang và anh Khải Tuấn bồ của chị nớ.

Tố Tiên nghe lòng thốn đau, nhưng không nói gì. Lặng lẽ ngồi múc thức ăn, mà cô cảm thấy như mình đang ăn đá ăn sạn. Tố Tiên hỏi:

- Chị mày và anh Khải Tuấn gì đó, cả hai đều ra trường lâu rồi sao họ chưa kết hôn vậy?

Vân Hạnh lơ đãng:

- Tau cũng không biết nhiều về chuyện tình đôi mươi của họ mô. Nhưng chị tau thường nói có lẽ là con một cho nên anh nớ rất cố chấp, cao ngạo với địa vị của mình, lại còn độc tài và quan liêu lắm tề. Micoi, làm đàn ông thanh niên ở thời buổi ni mà khư khư giữ lấy quan niệm lỗi thời nớ, thì làm sao tiến bộ nổi. Tau nói như vậy mi thấy có đúng không Tố Tiên? Cho nên chị tau còn đắn đo. Mặc dù ba mạ anh nớ mấy lần xin bỏ trầu cau, nhưng ba mạ tau không dám nhận vì chị tau chưa bằng lòng. Quan

niệm của chị tau là vợ học cao hơn chồng, hay chồng học cao hơn vợ không thể áp dụng vào gia đình. Hạnh phúc của gia đình ngoài sự thương yêu nhau, còn cần có sự hiểu biết, cảm thông và sự nhường nhịn biết điều của cả hai người. Chứ không phải địa vị trong xã hội hay tiền mi tiền tau làm ra nhiều hơn hoặc ít hơn.

Nói đến đó, cô ta cười hí hí:

- Chuyện người lớn thật là phiền toái, hả mi? Thấy anh chị có bồ mà tau mệt cảm hơi dùm họ và sợ mất hồn. Bối rứa tau không thèm có bồ làm chi cho phiền! Như tau bây giờ có sướng không hề? Tau muốn đi mô thì đi, muốn học chi thì học, muốn làm chi thì làm không phải bị thế ni thế tê. Không phải thất theo đợi chờ khi người yêu chưa đến, không phải khóc bù lu bù loa khi mất đối tượng mình yêu, chao ơi thấy người ta có bồ mà tau ngán ngẩm mớ đời! Ê, mi có bồ chưa, Tố Tiên hí?
- Có, nhưng tao thương người ta, chứ người ta không yêu tao!

Vân Hạnh tròn mắt nhìn bạn:

- Trời đất! Bộ thiệt hay rằng? Vậy thì tội nghiệp cho mi quá! Miền Nam có câu: *“Muốn người ta, người ta không muốn. Xách cây dù đi xuống đi lên”*. Rõ phiền ơi là phiền! Mi nói thiệt chứ? Tánh tình mi cởi mở vui tươi như rứa tau tưởng mi chưa có bồ chứ? Ông trời công bình lắm, ông cho mi học giỏi, nhưng không cho mi sướng sẽ trong tình trường mô.

Tố Tiên buồn héo hắt. Nãy giờ cổ nén tiếng thở dài và cổ cảm không cho nước mắt trực trào! Nhưng khi nghe con bạn mình lên giọng thầy đời, không nhịn được, cô bật cười:

- Thôi đủ rồi! Đã hết giờ ăn rồi. *“Còn đó chó chưa ăn”* đâu! Hãy đi lên lớp, đừng có lải nhải nữa.

Cái buồn cứ quần quanh đeo đẳng bên mình Tố Tiên. Cuối tuần đó, cô về thăm nhà, cố tình lẩn tránh Khải Tuấn. Cô nghĩ rằng chuyện tình này đã không đi đến đâu, thôi khổ như vậy đã quá đủ rồi. Càng dây dưa thì càng đau đớn thêm cho riêng mình chứ có ích lợi chi đâu. Gia đình, cha mẹ vẫn là nguồn hạnh phúc nhứt trên đời này. Về nhà, cô có được áp ủ, chở che bởi tình thương yêu vô bờ bến của cha mẹ, của bà nội. Bà nội, ba mẹ luôn quần quít bên trong những ngày cô về thăm nhà. Bà nội để dành chuối xiêm già chín muối đến thăm kim, đem lột sạch vỏ, sắp vào nồi dùng nước giã của dứa để thêm chút muối hột (bà nói muối hột làm cho chuối ngọt hơn muối bột). Bà chụm lửa nồi chuối sôi bùng lên, rồi hạ lửa rêu rêu. Chén bột bán ngâm, bà đem vút nước để vào nồi chuối. Khi bột bán chín, là chuối chín. Trước khi tắt lửa, bà để tô nước cốt dứa vào nồi chuối đang sôi ừng ục, dùng đũa nhẹ tay sơ cho đều. Có khi bà xắt mỏng dứa rám, hoặc mít chín để thêm vào. Bà tắt lửa, múc chuối chưng ra từng chén. Khi ăn để thêm đậu phộng đâm nhỏ trên mặt chuối chưng dứa. Với Tố Tiên, chén chuối chưng dứa béo, thơm, ngọt vô cùng. Nhưng không ngọt bằng tình bà nội thương cháu thấm đậm trong tim!

Chiều chủ nhật, Tố Tiên trở lên nhà trọ. Cô chủ nhà là minh tinh trẻ đẹp, mấy hôm trước đã theo đoàn đóng phim quay ngoại cảnh ở Huế chưa về. Dì Năm lẩn quần dưới nhà bếp, quét lá ngoài sân, giặt đồ hay làm việc lặt vặt gì đó. Dì vẫn lặng lẽ âm thầm như chiếc bóng trong ngôi biệt thự Tuyết Mai nằm khiêm nhường trong khu đất có hàng rào trồng cây dạ lý chằng chịt cành lá đương vào nhau và được cắt xén ngay hàng thẳng lối. Sau biệt thự có hồ bán nguyệt nuôi cá kiểng dưới hai cây lệ liễu. Những ngày cuối tuần sống bên gia đình Tố Tiên quên hết muộn phiền... Nhưng khi vừa bước vào phòng nơi nhà trọ là nỗi buồn nhớ Khải Tuấn trở lại ào ạt hơn, xâu xé tâm can cô hơn bao giờ hết. Cô thở dài, nước mắt hoen mi!

Tố Tiên uể oải sắp áo quần vào tủ, gói quà của ba mẹ và chút ít bánh trái do bà nội làm đã nhét vào giỏ xách trước khi lên xe. Cây viết Pilot màu huyết vụ khắc chữ mạ vàng “Con gái Tố Tiên của ba”, cùng chiếc áo len mỏng, sát nách màu ngọc thạch do mẹ tự đan cho.

“...Con gái yêu quý của mẹ,

Mẹ nói với ba viết cho con ít chữ, không thì con gái mẹ lại sẽ cảm ràm: Mẹ lúc nào cũng giành với ba, cả việc yêu thương hai đứa con cũng vậy. Nghe mẹ nói điều mẹ hằng nghĩ, ba con vui tươi nét mặt trầm tư hàng ngày của ông biến mất. Ba con cười nói mà mắt long lanh dòng lệ hạnh phúc: “Vậy chứ gì nữa, các con nói có sai đâu? Em là mẹ, gần gũi với con nhiều hơn nên chuyện gì con cũng tâm sự, hoặc thổ thê với em. Thì em cứ nói ba thương Tố Tiên, mong Tố Tiên ra xứ người phải cố gắng học hành, làm đứa con gái tốt đừng để ông bà, cha mẹ thất vọng”. Cây viết của ba mua cho con, còn chiếc áo len do mẹ đan cho con. Biết rằng xứ người những thứ đó thừa thãi và phẩm chất ở đó tốt hơn. Nhưng đây, nói lên tình thương và tấm lòng của ba mẹ.

Con về lần này không vui như mọi khi. Hình như con gái của mẹ có tâm sự? Theo thời gian, chuyện gì rồi cũng qua. Mẹ tin tưởng ở con. Con nên nhớ, dù ở chân trời góc bể, và con có gặp chuyện

gì thì phải nghĩ đến ba mẹ. Ba mẹ lúc nào cũng đứng về phía con. Con hãy phấn chấn lên và giữ gìn sức khỏe”.

Tố Tiên cảm thấy mình là đứa con vô tích sự, vô cùng có lỗi với cha mẹ. “Chỉ một Khải Tuấn mà ảnh hưởng đến tâm tình cô mạnh mẽ vậy sao? Trên đời này có thiếu gì Khải Tuấn, không có Khải Tuấn này thì có Khải Tuấn khác. Chỉ có cha mẹ là không thể nào tìm lại được một khi họ đã mất”. Cô nâng niu gói quà trên tay cúi mặt tức tưởi. Lá thư nhòe nước mắt. Ấy vậy mà chiều thứ sáu sau đó Khải Tuấn về, rủ cô sáng thứ bảy đi chơi. Tố Tiên ngần ngừ một chút. Chỉ một chút thôi, rồi cô vui vẻ nhận lời. Tình yêu có phải là một sức mạnh vô biên? Không ai có thể thay thế đương sự trả lời được!

Trên chiếc xe nhà mui trần màu xanh kết bóng loáng bon bon lướt trên đường, đưa cặp nam nữ hướng về Lái Thiêu, Biên Hòa. Khải Tuấn mặc quần sọt màu rạ (lúa đã lấy hết hạt), áo sơ-mi sọc ca-rô màu hồng tái của vôi ăn trầu bỏ trong quần, ngắn tay, giày Bata tiếp với màu quần. Tóc chàng chải rẽ về phía bên phải. Chàng mang kính trắng. Mặt mày trong sáng tuấn tú. Vóc dáng khỏe mạnh cường tráng. Tố Tiên mặc áo màu vàng anh, ngắn tay, quần xanh rêu. Tóc cô cột cao, mang kiếng màu xanh lá sương sâm, phơi chiếc mũi thon, cao thanh tú trên làn da trắng hồng dưới nắng sáng. Cộng vào dáng vóc thon gọn, tươi mát, làm cho cô thêm phần thanh lịch. Ai mới nhìn vào không khỏi trầm khen là trời sanh một cặp đẹp đôi.

Ánh nắng hồng tươi bị cây che khuất, những cành, lá hai bên lề đường nhảy múa trên tấm kiếng xe dựng trước mặt họ. Chiếc xe nhà vắn êm ả lướt nhẹ, xa dần thành phố chạy về vùng ngoại ô. Hai bên đường, những bộ hành qua lại ngược xuôi. Trông thấy người lái xe, người ngồi bên cạnh không khỏi trầm trồ khen xe đẹp người sang. Ngọn gió mát ngược chiều xe chạy làm tung và đưa mái tóc của Tố Tiên phát phơ về phía sau. Khải Tuấn mở lời:

- Hai cái cuối tuần anh không về, Tố Tiên có đi chơi đâu không?

Mặt cô đang rạng rỡ, vui tươi. Câu hỏi của Khải Tuấn nhắc lại hết mọi chuyện. Lòng cô bức rức vô cùng:

- Dạ, cuối tuần rồi em về quê thăm nhà.

Khải Tuấn vui vẻ:

- Hai bác khỏe hả? Anh chị Tố Tâm có hay về thăm không?

- Dạ cảm ơn anh, ba mẹ em vẫn khỏe. Anh chị Tố Tâm ít khi về, vì anh rể em quá bận việc. Còn chị em thì sắp sanh cháu thứ hai. Cuối tuần trước anh không về, anh bận việc hay đi công tác ở đâu hả?

Nghe Tố Tiên hỏi, Khải Tuấn chau cặp chân mày, ra vẻ suy nghĩ rồi trả lời:

- Cuối tuần đó anh không có về, mà đi Cần Thơ đám cưới người bạn cùng lớp hồi hai đứa còn học ở Quốc Gia Hành Chánh.

Tố Tiên cười nhếch miệng, cộc lốc:

- Vậy sao? Đám cưới chắc đông và vui lắm?

Khải Tuấn cười tươi:

- Dĩ nhiên rồi. Bạn bè vui vẻ, tiệc có những món ăn ngon, và có nhiều người đẹp. Hậu Giang nhưt là Cần Thơ nổi tiếng đó đây là nơi sản sanh nhiều kiều nữ, thật sự không ngoa chút nào cả.

Tố Tiên nhận thấy mình đã gặp đĩa sạo rồi. Nhưng cô làm tỉnh:

- Vậy anh chọn được cô nào chưa?

Khải Tuấn liếc mắt đưa tình, cười cợt:

- Một Tố Tiên đã điều đứng rồi còn dám chọn ai nữa?

Cô cố dằn, hỏi nhẹ:

- Em có phước đó thật sao?

Thật nói láo không biết ngưng! Anh ta vẫn một giọng ngọt ngào, thâm trầm:

- Đúng vậy! Có Đất Trời làm chứng cho, anh không sạo với em là anh đã để ý và yêu Tố Tiên lâu rồi. Nhưng anh ngại chưa dám ngỏ lời với em đó thôi. Tố Tiên có yêu anh không?

Trước đó nửa tháng, tức là trước ngày gặp anh đi với Vân Trang. Nếu Khải Tuấn nói câu này, thì cô sẽ ngã đầu vào ngực anh, lệ hạnh phúc trào dâng. Và nếu chàng ta yêu cầu cô bỏ đi du học, cô cũng chấp nhận ngay không một chút do dự. Bây giờ thì mọi việc đã đổi khác khi Tố Tiên biết chị của bạn gái mình là người yêu của Khải Tuấn. Cô cảm thấy khó chịu vô cùng, vì anh ta coi thường cô quá! Anh ta đang dùng lời đường mật để gạt gẫm cô. Không đành được, Tố Tiên mở to mắt nhìn thẳng vào mặt Khải Tuấn, hỏi:

- Vậy còn nữ dượng sĩ Vân Trang thì anh tính sao đây?

Có tịch thì rục rịch! Khải Tuấn mắt tự nhiên ngay. Anh đã quên những lời yêu thương mật ngọt vừa mới thốt ra. Anh tức giận, sùng sộ lại:

- Vân Trang nào? Chỉ có Tố Tiên chứ ai khác nữa? Em không tin tôi? Em nghe ai nói? Bộ em theo dõi tôi hả?

Tố Tiên cứng giọng:

- Mặc mớ gì tôi phải theo dõi anh? Anh là gì của tôi mà tôi phải làm chuyện tào lao đó? Vô tình tôi nhìn thấy. Và tự nhiên có người nói cho tôi nghe.

Khải Tuấn giận lắm:

- Hừ, tự nhiên nhìn thấy! Vô tình có người nói cho nghe! Em còn nghe và biết chuyện gì về tôi nữa? Hãy nói hết một lượt ra đi.

Tố Tiên chẳng còn nhúng nhường được nữa:

- Chỉ bấy nhiêu thôi cũng quá đủ để biết phần nào về chuyện anh đối gạt tôi rồi.

Khải Tuấn nóng nảy:

- Đừng có hàm hồ đoán mò rồi nói bướng. Em biết tôi thế nào?

Tố Tiên sẵn giọng:

- Tôi đoán mò anh để làm gì? Tôi chưa có chút thiện cảm nào đối với anh, thì tôi đại gì nghĩ ngợi về anh? Anh đừng tưởng đi dạo phố với tôi, mua cho tôi mấy món quà là tôi thương anh, yêu anh. Còn lâu à, đừng tưởng bở! Tôi không phải là những thiếu nữ mà anh đã quen biết và đã bị anh gạt găm đầu!

Bị Tố Tiên gián một đòn chí tử đúng vào bản tánh tự cao, tự tôn và độc tài của mình, Khải Tuấn lồng lộng lên:

- Em câm miệng! Tôi là hạng người tồi tệ như vậy sao?
- Đừng có độc tài! Anh nói được, tại sao tôi phải câm miệng?

Đang chạy ngon trốn, bất ngờ bị Khải Tuấn thẳng gập cái két bên lề đường, chiếc xe như giựt bắn về phía sau. Tố Tiên bị trốn xe làm chúi nhủi thiếu điều đập đầu vào thành xe trước mặt. Khải Tuấn tím mặt, nói như thét:

- Xuống xe! Xuống xe mau lên!

Tố Tiên một phút chưng hửng ngỡ ngàng! Cô mở cửa bước xuống. Chiếc xe của Khải Tuấn chồm lên phóng nhanh như con thú dữ bị thương, âm vang vọng lại tiếng gầm gừ của máy nổ, tiếng bánh xe rít mặt đường trắng nhựa ken két. Tố Tiên trơ vơ bên đường trong đám bụi trắng đục tung bay mù mịt. Cuộc diện xảy ra quá đột ngột ngoài sức tưởng tượng của cả hai người. Một buổi sáng thứ bảy đẹp trời phút chốc bỗng dưng trở thành u ám, tức tưởi, khổ đau trong lòng cả hai. Dòng lệ nóng chảy dài xuống má, trong đời Tố Tiên chưa bao giờ cô gặp phải tình huống như thế này! Chiếc xe lam trở tới để thả người xuống, cô như kẻ mất hồn uể oải bước lên xe.

Khải Tuấn giận tím mặt. Chưa bao giờ lòng tự ái anh ta bị tổn thương nặng nề như vậy! Ở nhà lúc nào anh cũng được sự nuông chiều của cha mẹ. Người yêu nào của anh đa số tánh tình mềm mỏng. Khi phật lòng, hờn giận họ chỉ biết khóc chứ không trả treo, hoặc bắt chẹt anh, tát nước lã vào mặt anh như Tố Tiên. Trước đó, thật sự anh cố giấu giếm Tố Tiên về chuyện tình của anh và Vân Trang. Anh chỉ coi cô là một người bạn trong lúc Vân Trang có vẻ lợt lạt không ưu ái với anh như xưa nữa. Nhưng gần đây, anh khám phá ra rằng hình bóng của Tố Tiên đã đi sâu vào tâm hồn anh, nó đã chiếm một vị trí sâu và rộng trong tận đáy lòng anh rồi. Vân Trang chỉ còn là cái bóng mập mờ khi ẩn khi hiện. Anh vẫn còn phân vân chưa biết chọn ai. Cho đến hai tuần trước, anh cùng Vân Trang đi xem phim, đi ăn, đi dạo phố. Trong lúc ngồi uống cà-phê ở La Pagode, Vân Trang buồn giọng mở lời:

- Chúng mình quen và thân nhau từ còn trung học. Trước khi vào trường chuyên môn, hai đứa đã hứa hẹn ra trường sẽ kết hôn. Nay thì chúng mình đã ra trường lâu rồi, thời gian đã có thừa để chúng ta tìm hiểu nhau rồi. Nhưng...

Vân Trang ngập ngừng, cúi mặt. Khải Tuấn trầm giọng:

- Em nghĩ gì, muốn sao cứ thật tình cho anh biết đi. Chúng ta bây giờ đâu còn tuổi ăn chưa no lo chưa tới nữa. Anh sẽ chấp nhận mọi quyết định của em.

Vân Trang nói qua màn lệ:

- Chúng ta quen nhau lâu rồi, nhưng càng ngày em nhận thấy tánh tình của chúng mình có rất nhiều thứ đối chọi nhau. Xa thì thương, thì nhớ đối phương, nhưng nếu chung sống với nhau sẽ có nhiều sự việc rắc rối. Xin lỗi anh, từ nay chúng ta hãy xem nhau như bạn thân...".

Trong lòng Khải Tuấn đã có đối tượng khác, mặc dù anh chưa thật sự chắc chắn tình cảm của mình đúng hay sai. Nhưng những lời Vân Trang nói ra như dao cắt, như kim đâm vào lòng cao ngạo và tự ái của Khải Tuấn, chàng cảm thấy tâm hồn tan nát, chán chường vô cùng! Tuần vừa qua chàng không về, cả ngày anh nằm ở

phòng trọ để nỗi đau buồn cấu xé gặm nhấm cho tình đầu dở dang sau bao nhiêu năm dài thân thiết yêu thương thề non hẹn biển. Anh đã suy nghĩ và quyết định, cuối tuần này về có dịp sẽ tỏ tình với Tố Tiên, bằng tấm lòng chân thành của anh. Nỗi nhớ thương đó nhẹ nhàng êm ái đã làm lòng anh ấm áp lại, và xóa nhạt nỗi buồn chia tay với Vân Trang vừa mới xảy ra. Nhưng chàng không chắc Tố Tiên yêu mình, mà chỉ có cảm tình với anh thôi. Rủi mình gõ cửa ngôi Đền Tình Ái, rủi cửa vẫn đóng im lìm thì sao?

Cái khó chịu, tức tối bất ngờ bị chạm lòng tự ái vừa rồi, làm anh bỏ Tố Tiên trên đường! Trời ơi, mình đã làm gì đây? Nam nữ bình quyền. Tại sao mình lại độc tài như vậy? Anh hối hận, vội quay đầu xe chạy ngược trở lại, chạy tới chạy lui tìm kiếm. Anh xuống hỏi những quán giải khát bên đường, những người bán dạo trước vùng đất Vườn Phương Hoàng dùng làm chốn vinh danh Ngô Đình Lệ Thủy mà thầy thợ đang xây cất. Nhưng bóng chim tăm cá!

Tiếng động cơ xe, tiếng ồn ào cãi vã, mùi mọc, rao hàng, trả giá ở bến xe, và tiếng nói của bác tài xế làm Tố Tiên như choàng tỉnh:

- Tới bến rồi cô

Cô giựt mình, móc bóp trả tiền cho bác tài xế, rồi hỏi:

- Đây là ở đâu vậy bác?

Ông tài xế ngạc nhiên, cúi xuống đếm tiền và trả lời:

- Bến xe Lái Thiêu. Cô đi đâu? Không phải cô muốn đến đây sao?

Tố Tiên lễ phép:

- Tôi muốn về Sài Gòn, Gia Định.

Ông ta vừa chế giễu, tay vừa chỉ:

- Vậy là cô đi lộn rồi. Bến xe về Sài Gòn Gia Định bên kia đường, nó ở gần các bến xe khác. Coi chừng đi lộn ra Bà Rá thì mệt lắm đó cô.

Xuống ở bến xe Gia Định, thay vì gọi tắc-xi về nhà, Tố Tiên bảo tài xế chạy đến nhà Vân Hạnh. Chị Vân Trang của nó ra mở cổng, chị có nét đẹp nửa Nam nửa Trung. Dáng người mảnh khảnh, vừa tầm không cao lắm, nước da trắng hồng. Chị mặc bộ đồ màu xanh lá mạ non. Mặt mày chị sáng sủa, môi mọng đỏ. Mắt chị to, tròn đen lay láy. Tóc chị không dài lắm, nhưng dày và đen mượt, nằm trong cây kẹp ba lá no tròn. Chị chân thật, duyên dáng mỉm cười nhìn Tố Tiên:

- Em là bạn của Vân Hạnh hỉ?

Tố Tiên lễ phép gật đầu chào. Cơn giận chưa tan, làm cô hơi run giọng, lí nhí trong miệng:

- Chào chị. Dạ phải, em là bạn của Vân Hạnh.

Thấy bạn của em mình định cởi giày, Vân Trang tự nhiên bảo:

- Em cứ mang giày vào nhà đi, Vân Hạnh đang ở sau bếp nì. Vân Hạnh ơi ra đây, có bạn mi đến tìm mi nì.

Vân Hạnh mừng rỡ vì Tố Tiên bất ngờ tìm mình. Cô gái vui vẻ dắt bạn vào, hai cô ngồi ở phòng khách tíu ta tíu tít một hồi, Vân Hạnh bảo bạn:

- Đợi tau thay đồ đã. Nhưng hôm ni tau chưa được phát lương nên không có tiền ăn hàng đâu. Mi chi trước, tau sẽ trả lại mi sau.

Tố Tiên muốn rời chốn này thật nhanh vì lòng cô đang buồn rười rượi. Nhưng cô cũng cố nở nụ cười, nếu ai để ý sẽ thấy nụ cười nhăn nhó khó coi. Cô hỏi bạn:

- Lẹ đi, kẻo trễ xuất hát trưa, đừng lo, hôm nay tao bao mầy.

Vân Hạnh tồn tên xách giỏ đi ra cười hí hí:

- Tố Tiên à, bình thường mi đâu có tốt bụng như ri? Sao bỗng nhiên hôm ni muốn đãi tau? Bộ bị bò đá rồi định tiêu tiền cho bỏ ghét và ăn hàng để trả thù đã nư có phải không hè? Buồn cười lắm! Hồi sáng ni chị tau rủ tau đi ăn quà và coi xi-nê-ma lớp-cốp, vì chỉ ăn mừng đá bô chớ không phải bị bò đá. Nhưng đi chơi với bà ta chán thấy mề, vô rạp hát thì bả ngủ gà ngủ gật. Đi ăn thì bả sợ mập nên ăn như mèo hử. Còn tau thì như Tạ Hữu Đôn, ăn chung với bả mắc cỡ chết luôn nên tau không thêm đi.

Tố Tiên ngạc nhiên quá đỗi, không dè dặt, hỏi nhanh:

- Mày nói sao, chị mày đá bô? Phải với cái anh Khải Tuấn hôm trước mày nói đó không?

Vân Hạnh cười khúc khích:

- Chừ còn ai nữa? À mà tau nói giỡn cho “dzui” rứa thôi. Chị tau bảo anh Khải Tuấn với bả càng ngày rứa thôi càng không thích hợp. Nên cả hai đã chia tay mô chừng mấy tuần rồi.

Tố Tiên khôn khéo giải chuyện:

- Quen lâu như vậy mà chia tay, buồn thiệt hả mậy? Chắc ba má mầy cũng buồn lắm?

Vân Hạnh cười:

- Buồn cái chi? Không thích mà phải lấy nhau rứa mới là buồn. Chưa nói đến hoàn cảnh hai người sau khi cưới một thời gian rồi mới phát giác không thích hợp. Lúc đó có con cái với nhau thì còn khổ hơn nữa. Ba mẹ tau tiến bộ lắm, lựa chọn đối tượng để kết hôn là quyền của con cái. Gà, cưới chi tiền mới là quyền của ông bà. Mi nghĩ coi, nếu buồn thì chị tau đâu có chia tay với anh nớ. Tức cười lắm mi ơi, có lần tau hỏi ba mẹ tau muốn chi tiền cho đám cưới tau là bao nhiêu? Tốt hơn bây chừ đưa tiền cho tau xài trước, đến đám cưới khỏi cho nữa.

Hai cô vào nhà lồng chợ tìm món ưa thích để ăn hàng. Ở đây hàng bán thực phẩm nhiều quá chừng chừng! Có hàng mấy chục sạp bán thức ăn. Khách hàng thì ngồi trên những chiếc ghế ngồi thấp bao quanh người bán. Chỗ bán món nào cũng đông người ăn. Vân Hạnh muốn ăn thử tất cả các món. Nhưng cái bụng bé tí teo của cô làm sao chứa mỗi thứ một tô, hay một đĩa vun chùn? Cho nên hai cô đành chọn dần bụng bằng tô bún nước lèo còn cay miệng để rồi hai cô có sức tình tang đi dạo chợ.

Rồi chỗ ăn bún chưa được hai mươi phút thì Vân Hạnh lại đòi ăn lòng heo, gà, vịt, phá lấu của mấy ông bà Ba Tàu để trong mâm thau lớn dựng đứng bán ở các góc đường. Miệng còn nhồm ngoàm chưa nuốt hết miếng bao tử heo, thì cô lại ghé qua xe bán cóc, xoài, ổi ghim đường để dùng làm món tráng miệng. Đi một đỗi, cô kêu khát đòi uống nước mía. Để trốn nắng trưa gay gắt làm cháy da mặt như trứng gà lột vỏ, cô đề nghị với Tố Tiên đi xem phim Ấn Độ phụ đề Việt ngữ.

Vân Hạnh nhìn Tố Tiên cười hí hí:

- Để coi từ bây chừ trở về sau, Tố Tiên có dám bao tau ăn nữa không? Mi không biết chớ tau có tiếng là ăn hàng thầy chạy! Hôm ni tau cho mi tởn tới già đừng đi nước ngập mà hà ăn chân.

Tố Tiên cười ngất:

- Bên tám lạng, bên nửa cân. Mà coi tao cũng có thua mày đâu?

Khi vẫn hát, cái bụng hai cô lại đòi ăn. Họ rủ nhau ra Chợ Lớn mỗi cô xơi một tô mì vịt tiềm, thêm xực một chén hột gà trà, mỗi người uống luôn một ly nước đá chanh muối rồi mới chịu về.

Trước khi chia tay, Vân Hạnh đánh vào vai Tố Tiên, vui vẻ nói:

- Hôm ni đi chơi vui quá! Mi cứ cộng hết tiền bọn mình tiêu từ sáng đến bây chừ rồi chia đôi, mỗi đứa trả phân nửa. Cứ bắt mi làm khổ chủ hoài thì răng đành? Rứa không thiệt thòi cho mi chớ? Nhưng thứ ba tau mới có tiền. Tối ni về, tao bắt chị Vân Trang phải đưa tiền, vì lúc sáng chỉ nói là bao tau. Tau đi với mi tiêu tiền ít hơn đi với bà. Thôi chào mi, thứ hai gặp lại.